

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
63**

V ŠEJN

**CENA
40 DINARA**
**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ČETVORICA NEMILOSRDNIH

★ SEJN ★

DŽEK SLEJD

ČETVORICA
NEMILOSRDNIH

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
Š E J N
Broj: 63

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
RELENTLESS FOUR

Recenzija:
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:
Miloš SIMIĆ

Lektor:
Olivera ŠIJAKI

Tehnički urednik:
Ferenc BARAT

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Marta MLADENOVIC
Margit HORVAT-HARANGOZO

Štampa: 2. VIII 1984.

Tržište: 16. VIII 1984.

Izdaje i štampa NISRC FORUM — OUR MARKETPRINT Novi
Sad Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TO-
MIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — RE-
LENTLESS FOUR. Copyright: 1976 by Towe Publications INC,
prema ugovoru sa GPA iz Minhens

Oslobodenc osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAF Vojvodine broj
413-12 79 od 28. II 1979 godine.

Pucanj pade skoro istovremeno sa udarcem koji Šejnu istrže četuricu sa vodom iz ruke. Ona je bila odbačena i udarila je mrkova u glavu.

Konj se trže kao da ga je zmiya ujela. Visoki čovek imao je još samo toliko vremena da izvuče pušku iz sedla i konj istog trenutka pojuri kao vihor prema žbunju kaktusa.

Zapadnjak se baci iz sedla u uski jarak iznad puta. Ugleđao je kako se iza jedne sive stene puši dim od baruta. Žbunje u podnožju vulkanskih stena sakrilo je nitkova koji je tu čekao u zasedi i uputio davoiski opasan hitac.

Rastojanje je iznosilo oko dvesto jardi.

Prasnuli su novi pucnji jedan za drugim. Znači, nije samo jedan. Ima više tih drumskih razbojnika!

Dim baruta iznad šipraga se lagano penjao uvis.

Šejn namesti pušku. Uputio je nekoliko kugli u žbunje ispred stena.

Delovi grana poleteše u vazduh. Jedna kugla odbi se o stenu i fjučnu prema nebu pokrivenom dimom na kome je sunce sada ličilo na tamnožuti disk.

Konji sakrivenih lupeža zarzaše. Uskoro odjeknu topot kopita. Zapadnjak još uvek nije video nikoga. Uputio je još jednu kuglu prema žbunju, a zatim ustao.

Siva prašina mešala se sa dimom tamo gore na vrhu vulkanske stene. Visoka stabla saguarosa sakrivala su od pogleda bandite koji su bežali.

Na gonjenje Zapadnjak nije mogao ni da misli. Napunio je svoju pušku, okrenuo se na drugu stranu i pošao da traži svoga konja. Pri tom mu pade na pamet četurica za vodu. Vratio se i našao je na gornjem delu puta. Ustanovio je da je prošla samo sa jednom ogrebotinom. Podmuklo upućena kugla promašila ga je za ne više od širine šake. Na njegovu sreću.

II

Mali ranč nalazio se tako blizu puta da je Šejn video krov kolibe preko žbunja koje se nalazilo ispred njega. Skrenuo je konja sa prašnjavog poštanskog puta i pošao kroz šibljje.

Sunce je stajalo koso iznad zemlje. Nigde nije bilo hlada. Zapadnjaku se košulja zalepila za kožu. Prašina je prodirala u svaku poru, a znoj mu je potocima curio niz lice.

Neki stariji čovek sa puškom u rukama stao je ispred kolibe kad je Šejn ostavio žbunje za sobom. Ugledao je još i jednu primitivnu šupu ispred koje su stajala farmerska kola. Iza nje su se nalazila polja uvelog kukuruza. U koralu su se videla desetak mršavih goveda i tri konja.

Iza čoveka iz kuće izađe žena. Zabacila je bujnu kosu unazad i prešla rukom preko iznošene haljine od katuna.

Šejn je bio siguran da oni nisu čuli pucnje. Prošlo je više od jednog sata otad i njemu je uspelo da ostavi za sobom tri, a možda čak i četiri milje.

— Njegov konj hramlje — reče žena.

Vlasnik malog ranča spusti pušku.

Zapadnjak stiže do ugla koralu. Stao je i rekao svoje ime. Čovek podiže glavu i prvo pogleda konja.

Šejn im ispriča da je mrkov, kao kakvo slepo pile, ušao u bodljikavo žbunje i trnje je prodrlo u jedno kopito.

Rančer nasloni pušku na ogradu i prođe pored visokog čoveka. Stao je pored konja.

— Budite oprezni, hoće žestoko da ritne — opomenu ga Zapadnjak.

— Dug, zar nisi čuo šta čovek kaže — grdila je žena. — Ionako ne možeš ništa da uradiš. Životinji može da pomogne samo konjušar u Vildoradu. On se u to razume, a ima i potreban alat za tako nešto.

— A, gde se nalazi Vildorado? — upita Šejn.

— Još šest milja dalje ovim putem — odgovori žena. — Onda ima još petnaest milja do Amarila. Naše prezime je Benson. Moj suprug Dug bi možda mogao da vam iznajmi konja. Tako će vam biti lakše do Vildorada. Tamo ga možete ostaviti u štali na čuvanje i Dug će ga povesti kad bude dolazio kolima u grad.

Zapadnjak je primetio iskru nepoverenja u farmerovim očima, koga je potpuno razumeo. Jer, nije mu bilo lako da se odrekne jednog konja pri ovakvom siromaštvu.

— Ne — reče visoki čovek odlučno. — Ne mogu to da prihvatim. Šest milja ću svakako savladati.

— Ni govora o tome — ražesti se žena. — Ovde u divljini je svaki čovek dužan da pomogne svom najbližem, mister Šejne. Vi ćete tog istog konja ostaviti u štali u Vildoradu.

Zapadnjak nije znao šta da kaže. Farmeru se ova predstava očigledno nije naročito dopadala. A zatim je nešto smislilo.

— Šta mislite, koliko vremena će proći dok moj konj ne bude toliko zdrav da se može koristiti?

— Dok ponovo možete da ga jašete? — rančer nakrivi glavu. — Proći će nekoliko dana sigurno. Hoćete li tako dugo da ostanete u Vildoradu?

— Šta drugo da radim?

Farmer je ćutao.

— Daću vam sto dolara za konja, ukoliko u toku sledećih dva dana dođete u Vildorado i odvedete ga. Deset za iznajmljivanje i devedeset kao zalogu.

— Ma ni u kom slučaju, šta vam pada na pamet? — viknu žena. — Deset dolara naknade za šest milja jahanja, pa to je pljačka. Plaćićete jedan dolar za jahanje i nikakvu zalogu.

— Vama je sada jasno ko ovde naređuje! — reče rančer i uzdahnu. Uzeo je svoju pušku i okrenuo se.

— Hajdete u kuću da nešto pojedemo i popijemo — predloži žena i osmehn timer se.

III

Četvorica lupeža u otrcanim odelima sedeli su na svojim konjima sakriveni ispod kaktusa severno od puta i posmatrali jahača. On je za sobom vodio konja koji je hramao.

Stesi Vajld, trideset petogodišnji vođa male bande, pljunu besno na zemlju. Bio je to golem čovek jak kao bik. Izgledalo je kao da njegova glava, bez vrata, sedi na prestolu između ramena. Rida, čekinjasta kosa razbokorila se ispred i iza ušiju kao neki korov i bujno prodirala ispod njegovog šešira. Svojim očima boje ćilibara, posmatrao je jahača.

Levo od njega nalazio se Apton Eger. Imao je bujne brkove koji su njegovom licu davali mračan i zlovoljan izgled.

S druge strane vođe bande bili su Homer Beits i Teks Li.

Dvadeset petogodišnji Beits bio je neobično mračan tip sa kosom crnom kao smola. Imao je jedno iskrivljeno rame. Posledica nesrećnog slučaja iz njegove najranije mladosti. Pri pokušaju da se popne na sprat jedne farmerske kuće u Nebaski i da pokupi nakit iz spavaće sobe koja se nalazila na drugoj strani kuće, survao se sa visine.

Teks Li, Teksašanin, imao je dvadeset dve godine. Bio je plav kao zrelo žito, kosmat i srednje visine.

Svaki od njih četvorice nosio je teški revolver u futroli, dobro podmažan, i modernu pušku sa više punjenja odjednora u ruci.

— Da pokušam još jednom! — predloži Eger i podiže pušku.

— Idiote! — grmnu vođa bande. — Na pola manjem rastojanju od ovoga si promašio. I, šta ćeš time sada postići?

— Pogodio sam četuricu — režao je Apton Eger. — To je dva prsta od njegovog nosa.

— Dva prsta je takođe promašaj — ceri se Teks Li.

— To je tačno — potvrdi Vajld. — Ne, suviše je daleko.

— A, ako ga napadnemo? — upita Beits. Trudio se da sedi u sedlu tako da njegovo više levo rame padne što je moguće manje u oči.

— Gluposti. On ima svežu ragu ispod sedla, to se odmah vidi. A, može se desiti, ako mu bude suviše vruće, da ostavi šumskog jarca koji hramlje i uhvati maglu. Kako ćemo ga onda stići na ovim našim iscrpljenim ragama.

Beits tiho opsova.

— A, ako budemo zle sreće, videće nas i upamtiće naša lica — dodade Li.

— Tako je — reče Vajld. — Ako nekog treba da upucamo i da ga opljačkamo onda moramo ići nasigurno.

U međuvremenu jahač se brzo udaljavao i već se nalazio dobrih petsto jardi od mesta gde je banda stajala.

— Tamo preko nalazi se jedan grad — Vajld pokaza rukom prema istoku. — Onamo kuda je otišao onaj momak. I mi ćemo odjahati u to mesto i pitati da li imaju posla za naše revolvere.

— Posla! — frknu Beits. — Jesi li ti to stvarno rekao posla?

— Jesam, ali ne zato da bi tebe zbog toga oblio znoj, Homere.

— Ovde bi i pas uginuo od gladi — mrmljao je Eger. — Kome tu treba brzo gvožđe?

— I to još četiri čoveka — dodade Beits.

— Videćemo — zaključí Vajld.

Okrenuo je svoga konja prema severu.

— Moramo pričekati da bi onaj momak dobio dovoljno prednosti.

— Nadam se da nas neće dovesti u vezu sa napadom — reče Li.

— Trućanje, mladiću! On nas nije video.

Ostali poteraše konje za vođom bande i zaustaviše se daleko od gornje ivice puta. Sjahali su iza nekih vulkanskih stena i seli u hladovinu.

— Možda je bilo bolje da smo odjahali u Meksiko — kolebao se Beits. — Čuo sam da tamo uvek traže dobre revolveraše. I kažu da su nagrade bogovske.

— U zlatu ili u olovu? — isceri se vođa bande prema Beitsu. — Jahaćemo do tog gnezda na istoku, pa ako im nismo potrebni videćemo šta ćemo dalje.

IV

Visoki čovek je odahnuo kada je ispred njega pukao pogled na grad obavijen velom vreline. Usijani sunčevi zraci padali su na krovove drvenih kuća. Bilo ih je tridesetak, od kojih je salun bio najveća zgrada i među ostalim kućama podsećao na neki ogroman četvrtasti sanduk. Iznad lažne fasade na spratu nalazio se još jedan sprat poduprt pozadi letvama, a napred ukrašen prozorima i zavesama.

Ljudi su izlazili iz svojih kuća i počeli da se okupljaju u jedinoj ulici mesta. Ne događa se ovde svakog dana da jedan stranac stigne u Vildorado vodeći za sobom konja koji hramlje.

Iz senke koju je bacao krov verande saluna izađe neka visoka devojka sa dugom crvenkastoplavom kosom. Na sebi je imala crnu haljinu sa srebrnim vezom. Dekolte je dopirao čak do lakovanog kaiša na struku.

— Halo! — uzviknu plavuša i mahnu mu rukom. — Šejne! Kako je samo mali svet!

Zapadnjak je suzio oči i gledao niz ulicu. Preturao je po svom sećanju. Odakle li je samo zna?

Konjušar mu prepreči put i uhvati konja za uzdu.

— Tako mi ove moje bosonoge glave, ovo mora biti konj starog Duga Benson — reče on. — Je li tako, stranče?

— Da, mister. Tako je.

Šejn sjaha.

— A ovaj drugi, šta mu je?

— Stao je na trnje.

— Aha! — izusti konjušar.

Bio je to čovek male visine, delimično ćelav. Razvukao je lice u osmeh i prišao mrkovu.

— Oprezno! — opomenu ga Zapadnjak.

Mali čovek stade i okrete se prema njemu.

— Hoćete li vi to starog Lorna Vorkera da učite kako treba postupiti sa povređenim konjem?

— Ah, izvinite. Nisam hteo da vam stanem na žulj.

Zapadnjak dodade konjušaru uzde mrkova i povede iznajmljenog konja u štalu.

Vorker je smestio drugog konja. Zapadnjak izađe iz štale.

Devojka sa crvenkastoplavom kosom stajala je u senci ispred saluna i ponovo mu mahnula. Visoki čovek se još uvek nije bio setio gde je sreo. Ali, to svakako nije bilo jako davno.

— Halo, Šejne! — doviknu mu ona.

Zapadnjak pređe preko ulice. Setio se odakle je zna. Iz El Paza. Bila je sve drugo samo ne dete tuge.

— Lepo što te vidim ponovo — viknu Lola i zagrlji ga kad se popeo na verandu. — Znala sam da će naši putevi jednog dana ponovo ukrstiti. Sećaš li me se?

— Pa, naravno. Lola. Ko bi tebe mogao da zaboravi?

Osmehnula se. Ušli su u salun.

Šejn je iza šanka ugledao jednog neverovatno debelog krčmara okruglog rumenog lica sa dvostrukom bradom.

Ispred šanka stajao je neki visok, mršav šezdesetogodišnjak u kariranom kaputu. Uske oči posmatrale su srdito Šejna. Dugačka srebrna kosa virila je ispod šešira.

— Jesi li najzad dovoljno stajala napolju? — grdio je čovek nadmoćnim glasom.

— Ja ću stajati na verandi, koliko hoću, Vinstone!

Okrenula se prema Šejnu.

— Ovo je Vinston Garner, Šejne. On je vlasnik prodavnice u ovom mestu.

Zatim se okrenula prema Garneru.

— Ovo je Šejn, Vinstone. Jedan moj dobar stari prijatelj.

Lola uhvati Zapadnjaka za ruku i pride s njim do šanka.

Oči mršavog čoveka sinule su još jače.

— Njegova prodavnica u Vildoradu — objašnjavala je Lola — najbolji je posao u ovoj vašljivoj oblasti. To kažu mnogi ljudi u ovom kraju.

Vinston Garner se isceri zadovoljno.

— Da popijemo po jednu za naš ponovni susret! — reče Lola i poljubi Šejna.

Munja sevnu iz očiju vlasnika prodavnice. Nakašljao se oštro.

— Slažem se — osmehnu se Zapadnjak.

— Dva velika, lepa viskija, čista, Nestore! — doviknu devojka.

— Koliko dugo ostaješ ovde. Šejne?

— Dva dana sigurno. Moram sačekati dok moj konj ne bude ponovo zdrav.

— Dva dana pauze! — viknu Lola. — Poludiću od sreće. Mora da je neka natprirodna sila udesila to za mene. Misliš li i ti tako?

— Možda!

Visoki čovek je pomislio tada da je ovde u stvari samo u prolazu po nalogu iz Vašingtona. Trebalo je da se nađe sa jednim čovekom za vezu. Ali, čovek mora da čeka dok se Šejn ne pojavi.

Krčmar nasu viski.

Vlasnik prodavnice prošao je iza Šejna i devojke i izjurio napolje.

— Sada mu je preko šezdeset godina! — smejala se Lola veselo. — Uobrazio je da ću se udati za njega. Je li to tačno, Nestore?

— Ti dosad nisi preduzela ništa čime bi mu pokazala da od toga nema ništa — odvrati debeli krčmar nabusito.

— To nije nikakvo čudo. Ko bi inače zavirio u ovo tvoje gnezdo da nešto zgrabi. Ti moraš znati, Šejne! Ovde su skoro svi muškarci oženjeni i jedva da koji put navrate kod Nestora. Na trideset muškaraca dolazi dvadeset i pet žena.

Krčmar gurnu pune čaše preko stola na šanku.

— U svakom slučaju Vinstona Garnera treba upotrebljavati vrlo oprezno — reče on.

— Nemoj preterivati — Lola Rubin odmahnu glavom. — Taj ima šezdeset i dve godine i nije više opasan.

Uzeli su čaše, kucnuli se i nazdravili.

— U svakom slučaju, raduje me što i u ovaj čumez navрати neko živo stvorenje. Šta sada nameravaš, Šejne?

— Rado bih se okupao. Pesak mi peče kožu kao da sam upao u gomilu soli.

— Budi bez brige, ja ću se postarati o tome. Nestor ima jedno pravo kupatilo u zadnjem delu kuće.

Lola ispi svoju čašu do dna. Bio je to njen drugi gutljaj.

— Daj mi ključ, Nestore!

Krčmar zaviče ruku ispod šanka i stavi jedan ključ na poliranu ploču od mahagonija.

— Onda, videćemo se kasnije — osmehnu se ona.

Devojka je uzela ključeve i krenula u polumrak koji je ispunjavao zadnji deo prostorije u kojoj se nalazio šank.

Salun je bio dosta viliki za jedno ovakvo mesto.

Bilo je toliko stolova koliko kuća u mestu i četiri puta više stolica. Nekoliko stolova bilo je pokriveno zelenim čaršavima.

Pored stepenica koje su vodile na trem, nalazila se pozornica sa tamnocrvenom zavesom od somota.

Zapadnjak pogleda ponovo u debelog krčmara.

— Pre toga bih želeo nešto i da pojedem — reče on. — Gladan sam.

— Imam pasulja od podne — obavesti ga krčmar. — Mogao bih da ga podgrejem.

— Dogovoreno.

Čovek se izgubi u kuhinji.

U zadnjem delu kuće Lola je pevušila neku pesmicu i pljuskala vodu.

Nestor Šo izviri iz kuhinje.

— Sto mu gromova, ugasila se vatra — psovao je on. Ali, ništa ne brinite, mistere. Brzo ću je ja potpaliti. I neće proći mnogo vremena dok sve bude gotovo.

— Nije važno — reče Šejn.

Uzeo je svoju čašu, prišao jednom stolu i seo. Ispružio je noge i naslonio se nazad.

Noge su ga pekale više nego što je hteo da prizna. Nije ni čudo. Šta je sve danas preživeo. Ali, on se nadao da će sve ubrzo proći i da više ništa neće osećati.

Lola se ponovo pojavi.

— Možeš da dođeš, Šejne — pozva ga ona. — Nasula sam ti vodu koja se ugrejala na suncu.

— Hteo bih pre toga da jedem, Lola.

— To ti neće pobeći. Bolje da dođeš dok je voda još topla, biće ti prijatnije.

— Pa, lebo. Slažem se.

Visoki čovek ustade i pređe preko praznog saluna. U kuhinji je krčmar ložio vatru.

Lola je išla napred.

Kupatilo je bila jedna prazna prostorija sa drvenim zidovima okrečnim u belo. Postojao je samo jedan prozor ispred koga je visio čaršav koji je služio kao zavesa. Nekoliko kačica delimično napunjenih vodom stajalo je pored zidova. Na sredini kupatila ugledao je Šejn jedan okrugli čabar.

Lola ga privuče bliže, zatvori vrata i stavi rezu.

— Mislis li da ću ti biti potrebna? — upita ona.

— Jasno da hoćeš.

— Ili možda želiš da sam sebi donosiš vodu i polivaš se?
— Ne.

Otkopčala mu je kožni pojas sa oružjem i bacila ga u ugao kao neku nepotrebnu stvar.

Kad je otkopčavala njegovu košulju, odjednom se nasmejala i iznenada zamahnula rukom da ga udari.

Zapadnjak je hteo da uzmakne nazad, ali je naišao na čabar i upao unutra zajedno sa košuljom, pantalonama, čizmama, mamuzama i šeširom na glavi.

Voda prсну do samog tavana.

— Tvoje prnje podnose vodu sasvim dobro! — uzviknu Lola. Njen zvonki smeh odjekivao je, odbijajući se o gole zidove.

Šejn izu teksas-čizme i baci ih u stranu, a šešir iza sebe.

Lola se još uvek previjala od smeha, dok je on skidao mokru odeću sa sebe.

On je zgrabi. Devojka vrisnu. Zapadnjak je baci u čabar. Zgrabio je jednu kačicu sa vodom i prosuo je preko nje.

Vrisak je privukao krčmara ispred vrata. Počeo je žestoko da lupa pesnicom.

— Hej, vi tamo unutra, zar ste poludeli? — vikao je on ljutito. — Vildorado je pristojan grad!

— Mi se još samo kupamo, Nestore! — doviknu Lola Rubin piskavim glasom. — A, šta mi tu možemo što je ljude u nekom gradu okupirao vil i dorado pa nemaju smisla za humor!

— Što mu gromova, govori malo tiše! — viknu krčmar.

Lola više nije obraćala pažnju na to šta će reći krčmar.

Ustala je i skinula haljinu, koja se bila prilepila uz njeno telo.

Crni kombinezon bio je takođe potpuno mokr i prilepio se kao neka druga koža za njene besprekorno oblikovane grudi i uske kukove.

— Napred, Šejne! Ulazi unutra!

On je ušao u skoro prazan čabar, a Lola ga je polivala vodom.

Njena radost što je prekinuta teška monotonija u gradu, ispoljila se u sve nestašnijim izlivima vedrine.

Polila ga je takođe i tečnim sapunom iz jedne boce i istrljala ga četkom koja je bila dvaput veća od njene šake. Zatim je ponovo sipala vodu preko njega.

Zapadnjak se osećao lakim kao pero.

V

Četvorica stranaca jahali su polako ulicom.

Zapadnjak se nasloni na zid saluna i pripali tanku cigaretu.

U kovačnici je umukao reski zvuk čelika koji je udarao o čelik. Kod stolara testere su prestale da rade. Sve više ljudi je istrčavalo na ulicu.

Ljudi u otrcanim odelima, naoružani do zuba, mračna lica i neobična izgleda naterali su mnogi od njih da ponesu oružje sa sobom.

Stranci povukoše uzde konjima kod saluna koji se nalazio preko puta šerifove kancelarije.

Lola je stajala pored jednog otvorenog prozora i gledala šta se napolju dešava.

— Hej, Sejne! — reče ona tiho. — Ovi mračni tipovi mi se nimalo ne dopadaju.

Visoki čovek nije odgovorio ništa. Držao je cigaretu u ustima i duvao dim ispred sebe.

Pomoćnik šerifa Kejn Lumen prišao je ivici trotoara ispred svoje kancelarije i tu stao.

— Halo, šerife! — doviknu Stesi Vajld. Dodirnuo je rukom svoj šešir. — Imate li možda neki posao za nas?

— Posao koji se dobro plaća, koji nije prijav i ne traži mnogo napora — dodade Beits kikoćući se.

— Na šta to mislite, momci? — upita šerif otegnuto.

Vajld izvadi revolver i uputi hitac u jednu praznu konzervu koja se nalazila ispod trotoara pored kancelarije. Kugla je pogodila. Lim se deformisao, a konzerva se odvojila od pe-ska.

I ostala trojica poteškoše brzo revolvere. Jedan za drugim gađali su limenu konzervu i svi pogodili.

Međutim, time gađanje nije prestalo. Pucnji su i dalje odjekivali. Konzerva je bila saterana u pesak. Letela je u vazduh, padala, a potom prelomljena na dva dela.

Dvadeset hitaca uputili su njih četvorica u najkraćem vremenu iz svojih „koltova”.

Kad je grmljavina prestala i dim baruta počeo da se penje u visinu, od konzerve su ostali samo sitni komadi u brazdama koje su izdubila farmerska kola.

— Ne, za vas nemam nikakav posao — reče šerif promuklim glasom.

Šejn se pojavi ispred saluna.

— Da li ste vi momci bili jutros zapadno od grada? — upita on i prebaci cigaretu sa jednog kraja usta na drugi.

— Šta se to vas tiče, mister! — viknu besno Vajld.

— Tačno pre pet sati neko je pucao na mene deset milja oдавде. Iz pušaka. Verovatno neki drumski razbojnici. Kuka-vice. Nisu se usudili da priđu bliže.

Iz očiju bandita sinu stotinu munja. Revolveri blesnuše na suncu.

— Sklanjaj revolvere! — grmnu šerif.

Ispred i iza jahača stajali su okupljeni stanovnici grada. Podigli su svoje puške i repetirali.

Vajld gurnu svoj revolver u futrolu. Njegovi drugari učiniše to isto.

— Dakle? — upita Šejn i ispljunu cigaretu.

Vajld sjaha.

— Mogu ti tresnuti istinu u lice — cerio se on. — Ako te svrbi koža, naravno.

Šejn napusti verandu.

— Čuvaj se, Šejne! — viknu Lola.

Zapadnjak uopšte nije obraćao pažnju na njene reči.

Međutim, Vajld je munjevito napao. Iznenada je udario Zapadnjaka posred lica.

Visoki čovek posrnu i zatim pade na stepenice.

Vajld opsova i baci se na njega. Ali, Šejn se munjevito prevrnu u stranu. Memak tresnu o ogradu i opsova.

U istom trenutku obojica se nađoše na ulici.

Nitkov zamahnu prvi. Njegova pesnica polete prema Šejnovom licu.

Zapadnjak podiže donji deo ruke uvis. Odbio je udarac i istovremeno tresnu pesnicom čoveka po bradi.

Mašući rukama kao u bunilu Vajld polete unazad i udari u svoga konja.

Zivotinja zarza i napravi mesta. Vajld pade kao klada u prašinu.

Kad se Vajld prostro na zemlji koliko je dug, iz sedla se na Šejna besno baci mladi Teksašanin. Ali Zapadnjak ga zgrabivši podiže ga uvis i baci ga na njegovog drugara koji je upravo pokušavao da se pridigne i sedne.

Teks Li se otkotrlja sa Vajlda. Konji se poplašiše.

— Kraj! — naredi pomoćnik šerifa.

Sa „koltom“ u ruci napustio je on trotoar. Prišao je bliže.

Zapadnjak se penjao stepenicama ka verandi. Lola se osmehivala iza prozora. Bila je bleđa.

Sa obe strane ulice napravljen je živi zid od ljudi sa puškama.

Vajld i Li s naporom ustadoše.

— Napred, na konje! — komandova pomoćnik šerifa Lumen. — Inače ćemo vas gadno izbušiti, prijatelji! I da se ovde nikad više niste pojavili!

Vajld i Li se popeše u sedla i okrenuše konje, pošto je zid ljudi iza njih bio slabiji. I ostala dvojica učinila su isto.

Ljudi se žurno povukoše još dalje do sredine ulice.

Lumen ispali nekoliko metaka u vazduh.

Konji zanjištaše i krenuše napred. Gomile prašine poleteše u vazduh.

Kao da im je sam đavo za petama, odgalopiraše stranci iz grada. Ubrzo su nestali iza oblaka prašine na kraju grada.

Lumen se nasmejao glasno kada je svoj teški revolver ponovo napunio.

— Šta su oni mislili? Da će moći da prave belaf u ovom mirnom gradu? E, isprašismo ih dobro. Prošli su kao bos po trnju. Tako se to radi.

Lola pogleda Šejna.

— Popijmo po jednu za ovo, Šejne — predloži ona.

Šejn se osmehnu.

— Zar da se opijem pre nego što sunce zađe?

Lola se smejala.

— Ali, ti možeš nešto malo više da podneseš!

— Ne, sada ne, Lola — reče on odlučno.

Zapadnjak napusti verandu i siđe na ulicu.

Ljudi su se gurali i razgovarali o onome što se dogodilo. Šejn se uputi u štalu.

Vorker, konjušar, bio je naslonjen na plot i pušio iz svoje lule od klipa kukuruza.

Mahnulo je glavom prema Šejnu u znak priznanja.

— Gde vi udarite, tu dugo trava ne raste, Šejne. Svaka vam čast, dragi moj. Svaka čast.

— Nemojte bacati mnogo cveća, ovde ga ionako ima malo — odvrati Zapadnjak. — Šta je sa konjem?

Konjušar nabra obrve.

— Izvadio sam mu pet bodlji — reče on i nakašlja se. — Bile su ušle baš lepo unutra. Jedno prilično gadno zapaljenje. Takode i zbog toga što je prevalio tako dug put posle uboda. Dakle, morate mu ostaviti još dva dana.

Posmatrao je Zapadnjaka.

— Da li je to tačno da ste uz put bili obasuti vatrom iz pušaka? — upita konjušar radoznalo.

— Da.

— Zašto onda ništa niste ispričali o tome kad ste stigli ovde?

Zapadnjak odmahnu rukom.

— Zar bi to nečemu koristilo? — upita.

Vorker razvuče usta.

— U najmanju ruku bi nas zaprepastilo, čoveče! Kad poštanska kočija stigne ovde i vozač uz put čuje bar jedan pucanj negde, onda nam on ispriča čitavu priču, kao da je za dlaku umakao čitavoj hordi Komanča. Tako kao i vi sada. Ljudi će bar jedan sat ostati na ulici i vatreno raspravljati o četvorici lupeža. Možda će nešto od toga pripisati i Nestoru.

Zapadnjaku je palo na pamet da sada prvi ljudi ulaze u krčmu.

— Ovo je za mnoge od njih retka prilika da navrate u salun — nastavi mali čovek svoju priču. Mi, naime, imamo ovde u gradu udruženje za zaštitu ženskih prava. Vodi ga jedna ostarela devica, koja nema dlake na jeziku. To razdražuje žene do ludila. Zna li šta ona govori, ta stara veštica?

Zapadnjak se nasmeši. Bilo mu je zanimljivo ovo što Vorker priča.

— Da treba dobro da ispraše svoje muževe, da budu pobožni, da viski oteraju do đavola. A naš lepi duvan zove đavolovim korovom.

Stari konjušar se isceri s uživanjem i istrese svoju lulu od kukuruznog klipa na stubu plota.

Zapadnjak podiže obrve.

— Možda će se na taj način živeti koja godina više — reče on. — Naravno, ako se bude imala sreća.

Vorker produva lulu. Kucnu je još jednom o stub, a zatim je napuni duvanom.

— Možda — reče on. — To je moguće. Ali, pod kojim uslovima i da li se isplati?

— Jedno je sigurno — reče Šejn. — Krčmar će se obrađovati, zar ne?

— Tako je.

Zapadnjak mahnu rukom konjušaru Vorkeru još jednom i okrete se u nameri da krene.

Vorker ga uhvati čvrsto za ruku.

— Ne bih želeo da budem nametljiv, mister — reče on. — Ali, dozvolite mi još jedno pitanje. Kada mislite da mi platite za moje usluge?

— A, zaboga! Pa zar još to nisam učinio?

Konjušar se isceri široko.

— Ne mislim da ste to rekli ozbiljno, Šejne. Ali, platili svakako niste.

Zapadnjak pruži čoveku nekoliko novčanica koje je izvadio iz džepa pantalona.

Vorker se čudio.

— Zar vi lovujete tako nosite sa sobom svuda gde krenete, mister Šejne?

— Zašto da ne? — reče Zapadnjak i pređe preko ulice.

— Lakomisleno! — grdio je Vorker iza njega.

VI

Smrkavalo se.

Stesi Vajld i njegovi drugari zaustavili su se na gornjem poljskom putu i gledali nazad prema gradu.

— Zaboravimo to! — mrmljao je Eger, drugi po starosti u grupi. — Suviše ih je mnogo protiv nas četvorice.

— Retko sam kada naišao na ovako složne strelce! — čudio se Beits. — Oni odmah nose pušku čim izađu iz kuće.

Na istoku se već probijao mrak preko horizonta i izgledalo je kao da se preko puste zemlje širi neko ogromno crno platno.

Banditi su za izvesno vreme ćutke posmatrali grad preko koga se takođe širio veo tamne noći.

— Da li imaju banku u ovom gnezdu? — javi se mladi Teksašanin, ne pogledavši direktno ni u jednog od svojih drugara.

— Šta tu raspredaš? — obrecnu se Beits na njega.

— Jahaćemo na zapad — odlučio je Vajld.

Okrenuo je konja u naznačenom pravcu i poterao konja putem.

Ostala trojica ga ubrzo sustigoše i nastaviše ćutke da iašu pored njega.

— Od nečeg ipak moramo živeti — reče Li najzad. — Ja više nemam ni prebijene pare.

— Misliš li da je kod mene bolje? — grdio je Vajld. — Ali, kaži mi od čega, a da ne rizikujemo telo i dušu?

Mladi Teksašanin opsova, jer i on sam to nije znao.

— Čuvati goveda — izjasni se Eger najzad. — Doduše, to je prilično naporno i nezdravo, ali se od toga može sasvim pristojno živeti.

— Ovde! — kucnu se Beits po čelu. — Da pomažem drugima da se obogate. To ne dolazi u obzir. Nisam valjda pao s kruške, pa da to prihvatim!

— Ili Meksiko!

Ponovo su stali.

— Većina koji odu grizu tamo travu — mrmaljao je Vajld. — Ja sam bio skoro godinu dana. Kad je moja grupa pobunjnika likvidirana, ja samo slučajno nisam bio s njima.

Jahali su dalje.

Tama se spustila na njih i izgledalo je kao da je progutala kaktuse, žbunje i vulkanske stene.

— Negde bi morao neki putujući trgovac sa svojim kolima da preseče naš put — razmišljao je Eger. — Ne mora to biti posebno bogat čovek. Već, neki mali, sa gomilom robe i novčanikom punim para. To bi bilo nešto!

— Možda negde postoji neka trgovačka stanica u kojoj živi samo jedan čovek — razvijao je Teks Li misao dalje — Samo kad bismo dobro poznavali ovaj predeo. Onda bi bilo sasvim drukčije. Već sada bismo mogli da krenemo.

Polako su jahali kroz tamnu noć. Sve više i više su se udaljavali od Vildorada, mesta u kome su se proveli kao bos po trnju.

Izenada, Vajld zaustavi konja i dade znak ostalima jednim tihim prodornim čistanjem.

Momci povukoše uzde.

Levo od puta ugledali su u daljini odsjaj vatre iza žbunja.

Onde neko logoruje — šaputao je Beits.

Sjahali su tiho sa konja, proveli ih pored kaktusa i stali pored jedne stene.

— Ti ćeš ostati ovde kod konja, Homere, a mi idemo da vidimo šta je to — reče Vajld i izvuče pušku iz sedla.

— Zašto baš ja?

Vajld se namršti.

— Zato što ja tako naređujem. Do đavola! I da niko više nije pisnuo!

Psujući gadno, čovek iskrivljenog ramena prihvatio je uzde konja.

Teks Li i Apton Eger izvukoše puške iz džepova na sedlima i pridružiše se Stejsiju Vajldu.

Skoro nečujno su se šunjala trojica lupeža kroz predeo i uskoro su mogli jasnije da vide vatru.

Prišli su još bliže. Sada su već mogli da raspoznaju pet prilika na zemlji uz svetlost koju je bacao plamen vatre.

Vajld, koji je išao pognut ispred druga dva bandita, stigao je do žbunja i zaustavio se. Li i Eger stadoše pored njega.

— Pa to su Indijanci — reče Eger razočarano.

Čučnuli su.

— Šta oni ovde traže? — upita Li i pogleda Vajlda. — Ovo nije njihova oblast.

— Možda hoće negde nešto da razmene, verovatno krzna, kako bi mogli da kupe nešto drugo za sebe i braću iz svoga plemena.

— Dole u gnezdju?

— Zašto da ne?

— Krzno možemo i mi prodati — mrmljao je Eger. — Ko može dokazati da mi nismo lovci.

Vajld podiže obrve.

— Uskoro ćemo saznati da li se to isplati.

Vajld namesti pušku.

— Pripremite puške za paljbu! — reče vođa bande tiho i podiže se uvis.

Eger i Li nasloniše kundake na ramena.

— Pali! — viknu Vajld.

Prilike pored vatre se trgoše.

Tri puške se isprazniše. Repetirane su i ponovo odjeknu prasak kroz predeo još pre nego što je odjek prvog pucnja umukao.

Pogođeni, Indijanci su se klatili kao trska na vetru. Posrtali su jedan prema drugom.

Prvi Komanč sruši se na zemlju. Odjeknu tup udarac i pomeša se sa pucnjavom koja nije prestajala.

Skoro istog trenutka smrtonosne kugle stigle su i ostale i oni su padali jedan za drugim na tvrdo tlo.

Potmulji odjek polako je nestajao negde u daljini.

VII

— Sada je nastala tišina — mrmljala je žena malog rančera. Stajala je na prozoru u kuhinji i gledala napolje u gusti mrak, pokušavajući da bar nešto raspozna.

Čovek je bio otvorio puškarnicu na vratima i napregnuto motrio.

— Koliko je to bilo daleko, Dug? — upita žena i skloni se sa prozora.

— Može biti jedva jednu milju.

Uspravio se i uzeo pušku sa daske iznad kreveta.

Žena je u samo dva koraka bila pored njega i jednim odlučnim pokretom stavila rezu na vrata.

— Ostaćeš ovde! — viknu ona. — Samo bi se ludak usudio da po ovako gustom mraku izađe napolje i vuče đavola za rep. Ne, nikako!

Benson je razmišljao da li da uradi onako kako je naumio, ili da popusti.

— Sačekaćemo dan — odluči žena. — Samo u slučaju da se neko pojavi ovde, onda se može nešto izmeniti.

Benson promrmlja nešto nerazumljivo. Stajao je tu još uvek neodlučan šta da radi.

Žena mu uze pušku iz ruke i vrati je ponovo na dasku iznad kreveta gde je prethodno stajala.

Ponovo su oslušnuli oboje. Stajali su tako duže vreme. Ali, sve je bilo tiho.

— Ponekad Indijanci logoruju tu u blizini — reče mali rančer najzad. — Onda kada se upute u Vildorado da tamo u prodavnici nešto kupe.

— Zašto onda logoruju tako blizu grada?

— Zato što oni uvek pre nego što zora zarudi zakucaju na zadnja vrata kod Vinstona Garnera. On ne voli kad dođu usred bela dana i na prednja vrata. Mora da ima neki razlog zašto tako postupa.

— Nije to nikakvo čudo. Poslove sa Komančima cene samo oni ljudi koji na taj način zgrću pare. A, sada ostavimo to. Dogovorili smo se. U svakom slučaju mi ostajemo ovde. Ti ćeš videti kad dan počne da sviće.

VIII

— Tamo su konji Indijanaca! — reče mladi Teksašanin. Pokazao je rukom prema žbunju gde su se životinje nalazile. — Možemo povesti i njih, pa da ih prodamo.

Vajld je pretraživao odeću mrtvih ljudi i nije ništa odgovorio.

Eger je stajao blizu njega.

— Čudnovata stvar — zaključio on. — Ne nose uopšte krzna. Nije valjda ovo bio pucanj u prazno.

— Za njihove rage dobićemo jednu lepu polugu zlata — bio je uporan mladi bandit.

— Stoko rogata, po konjima će svako videti odakle oni potiču! — grdio je Vajld. — Njih nam neće otkupiti ni jedna obična krmača. Svi se boje da će ih drugi Komanči primetiti u njihovim koralima i iz toga izvući pogrešan zaključak. Eto, je li ti sada sve jasno?

— To je tačno — složio se Eger.

Beits se oprezno približavao sa konjima.

— Je li vazduh čist?

— Dođi ovamo, Homere! — doviknu Vajlds. — Indijanci su već odavno krenuli na večni put. Sada već čuče pored Mani-

tuovih stopala! — smejao se Li gromoglasno. — Ali, ipak se nije isplatilo ovo što smo uradili!

— To si ti rekao, a ne ja! — uzviknu Vajld.

Upravo je bio pretražio odeću poslednjeg Indijanca. Uspravo se. Na svetlosti vatre ostali su na njegovoj ruči ugledali zlato koje je svetlucalo.

— Šta je to sada? — ciknu Eger piskavim glasom. Glas ga je skoro izdao.

— Zlatni pezosi!

Lupeži su se gurali oko svog vođe koji je glasno brojao stare pezose u zlatu.

— Deset — reče Li. — Pa šta onda? Šta su deset vašljivih dolara za četiri gladna i žedna momka?

— Pezosi, žutokljunče! — ispravi ga Vajld.

— Da, pa šta? To je još gore. Meksikanski novac možeš nositi oko vrata kao ukras. Ali, za njega ne možeš ništa kupiti.

— Neki ljudi su toliko glupi da je to skoro neverovatno — odmahnu Vajld glavom. — Prosto da ne veruješ. A, ti pripađaš toj vrsti ljudi Tekse, mali moj šupljoglavko!

— Dobro, pričaj već jednom kad si toliko pametan, sto mu gromova! — izusti Teksašanin. — Kolika im je vrednost?

— Svaki dobrih dvadeset američkih dolara! — odvrati vođa bande.

— Šta? — čudio se Eger. — Jesi li siguran?

— Već sam vam rekao da sam bio skoro celu godinu s one strane Rio Grandea.

— Onda mi sada imamo dve stotine dolara! — mrmljao je Beits. Njegovo lice sijalo je kao da je namazano uljem. — Kao onaj koji gazi kravlju balegu za te pare bilo bi potrebno više od šest nedelja svakom od nas, i to krvavog rada.

Li je klicao od sreće i skakao kao kakvo malo dete. Ali, to ostalima nije bilo smešno.

Otrčali su do konja, gurnuli puške u džepove na sedlima i uzjahali.

Vajld se probi napred i dade znak ostalima da krenu za njim prema severu.

Prašina pokriva vatru i mrtve ljude.

Pored žbunja rzali su konji upucanih Komanča.

Vatra je još izvesno vreme pucketala, a zatim se ugasila. Samo je još iz pepela tinjala tamnocrvena svetlost koja se jedva mogla i primetiti.

Zavijanje nekog vuka odjeknulo je jezivo kroz noć. Konji se pribiše jedan uz drugoga.

IX

— Šejne, zar već spavaš?

Okrenuo se u krevetu na leđa i ugledao siluetu devojke na otškrinutim vratima.

Svetlost je padala otpozadi na Lolu, što je njenu crvenu haljinu činilo purpurnom. Staklene perle na njoj svetlucale su tajanstveno.

Kročila je preko praga, zatvorila vrata i okrenula veliki ključ u bravi.

— Otišli su svi — reče ona.

— Trajalo je prilično dugo — zevao je Zapadnjak.

Lola se smeškala.

— Nikakvo čudo. Kad se muškarci izvuku iz kuće, onda oni lumpuju žestoko.

Devojka priđe krevetu.

— To nije loše ni za njihove žene — nastavi ona. — Onda oni bar nedelju dana ne smeju glavu da podignu.

— Pa, ti ih dobro poznaješ?

— Nikakvo čudo. Ja sam ovde već četiri nedelje u ovom gnezdu. Za mene je to jedan jako dug vremenski period. Uostalom, ti me poznaješ.

— Zašto si otišla iz El Paza?

— Krčmar me nasamario. Onda mi je jedan drugi obećao da radim za njega. Ali, taj je živio na velikoj nozi. Bio je u gradskom savetu. I, ništa od svega.

Lola Rubin otkopča pojas i spusti ga da padne na pod.

Zapadnjak se okreće u stranu.

Mogao je da je vidi samo kao senku u tami sobe. Ali, kad je povukla haljinu na ramenima i nemarno je pustila da padne na pod isto kao i pojas, njena koža je svetlucala koso u ogledalu iza nje kao prethodno staklene perle.

Legla je pored njega i zavukla se pod ćebe. Njeno telo je bilo toplo. Mirisala je na loš viski i dim, ali sjaj u njenim očima učinio je da se sve to zaboravi.

Pripila se uz njega.

— Tako se radujem što si navratio ovamo — šaputala je ona. — To je kao sunčev zrak posle kiše koja je nedeljama padala.

Zagrlila ga je.

— Već mesecima nije padala kiša. Stalno sija sunce — reče visoki čovek otegnuto.

Nije nasela na to. Držala ga je čvrsto i obasipala vrelim poljupcima.

— Zar ne možeš da ostaneš malo duže? — upita ona nežno. — Jednu nedelju ili više?

— Bojim se da će biti prilično dosadno.

— Ugursuze! Kako možeš da kažeš tako nešto! Zar ti je sa mnom dosadno! — ljutila se ona. U stvari, pravila se da je ljuta.

— Gde je ona? — začu se iz saluna neki prodoran glas.

Lola se podiže i kleče u krevetu. Oslušnula je. Da, bila je u pravu.

— Winston, do đavola! Taj me stalno lovi!

— Mora da si mu dala povoda i ohrabrila ga.

Zapadnjak opipa prostor pored kreveta. Revolver se nalazio na stolici. Ostavio ga je tamo.

— Nisam ga više ohrabrila nego bilo koga drugog, jer ja ih navodim na to da piju viski. Za tu uslugu krčmar mi napiše koji cent na moju listu. To je moj posao.

— Naravno da je ona kod onog momka! — vikao je Vinston.

— Ovde će biti nevolje — reče Lola.

Skočila je iz kreveta, navukla haljinu i požurila prema prozoru koji je bio otvoren.

— Videćemo se kasnije, Šejne!

Prebacila se preko prozora i nestala iz njegovog vidnog polja pre nego što je mogao bilo šta da kaže.

Čizme su lupale uz stepenice.

Zapadnjak ustade i pogleda napolje.

Ispod prozora nalazio se dugačak krov. Lola se baš tog trenutka penjala u sobu kroz prozor malo dalje od njegove.

Bila je mesečina. Bleda svetlost obasjavala je krovove šupa u dvorištu saluna.

Zapadnjak zatvori prozor.

Koraci umukoše kod njegovih vrata. Neka pesnica udari po njima. Drvo je cvililo, a brava klopalarala.

— Otvarajte, vi odrpanci! — vikao je vlasnik prodavnice koliko ga je grlo nosilo.

— Vinstone, pa to nije u redu! — kukao je krčmar koji je očigledno stajao podalje od vrata. — Uostalom, ona nije tvoja žena. Tako nešto ti ne možeš da zahtevaš od nje.

— Pomoći ću joj. Namami me da trošim svoj novac, a onda ode drugom u krevet.

Pesnica je ponovo počela da dobuje po daskama koje su drhtale od siline udaraca.

— Otvarajte, ili ću razvaliti vrata! — pretio je Garner.

Zapadnjak obuče pantalone.

Prišao je vratima, okrenuo polako ključ i pritisnuo kvaku naniže.

Kada je Vinston Garner još jednom počeo da udara pesnicom po daskama, vrata se odjednom otvoriše i tresnuše o zid.

U hodniku je gorela lampa. Jednu drugu je držao krčmar u ruci pored stepeništa.

Garner ga gurnu u stranu i ulete u sobu.

Buljio je u prazan krevet. Zatim je prišao ormaru i otvorio ga.

Krčmar se pojavi na pragu.

— Odmah sam ti kazao da je ona verovatno u svojoj sobi — povika on.

Garner se besno okrete prema vlasniku hotela, ali izgleda nije znao šta da kaže.

— Gubite se smesta, ili će prasnuti! — reče Zapadnjak tiho, ali odlučno.

Garner otvori usta

Krčmar se povuče nazad da bi oslobodio prolaz.

— Evo ti šta si zaslužio — procedi Šejn i žestoko udari Garnera.

Čovek se zatetura preko praga. Za trenutak kao da se zaustavio, a zatim poleteo napred i tresnuo o neka druga vrata.

— Lola! — viknu Garner koliko ga grlo nosi.

Šejn oslušnu.

Krčmar je koračao za razbesnelim vlasnikom prodavnice.

— Lola! — vikao je Garner razdraženo.

Sada se pesnicom dobio po nekim drugim vratima.

— Šta se desilo, Vinstone? — javila se devojka pokušavajući da njen glas zvuči sanjivo.

Usledilo je glasno zevanje iz sobe, a onda ponovo Lolin pospani glas.

— Šta hoćeš sada usred noći?

— Pa, šta sam ti rekao, Vinstone! — likovao je krčmar. — Ispao si magarac.

Garner ~~ze~~ nije smirio.

— Lola, ustaj odmah!

— I ne pomišljam na to — odgovori devojka. — Jako sam umorna. Bilo je to naporno popodne. Idi sada, Vinstone. Viđećemo se sutra.

Šejn zatvori vrata, okrete ključ u bravi, skide pantalone i leže.

Uskoro se sve utišalo.

Posle izvesnog vremena pored prozorskog okna se pojavi neka prilika i tiho zakuca po staklu.

Zapadnjak ostade da leži.

— Hej, Šejne, otvori! — uzviknu devojka prigušenim glasom.

Počela je da lupa po prozoru nešto nestrpljivije.

— Vazduh je čist! — bila je uporna ona.

On podiže glavu.

— Idi da spavaš, Lola. Imaš jedno jako naporno popodne za sobom.

— Ti nevaljalče!

Uzalud je pokušavala da otvori prozor.

Zapadnjak se okrete na drugu stranu.

Devojka je još izvesno vreme stajala pored prozora, a zatim se vratila u svoju sobu.

Zavladala je tišina u celoj kući.

X

Stesi Vajld povuče uzde svoga konja. Obasjana srebrnom mesečinom ispred njih je izronila neka prostrana, oniska kuća od blokova sa uzanim koralom ispred nje.

— Pa ko je to nešto kazao! — smejao se vođa bandita zadovoljno. — To meni liči na neku trgovačku stanicu. Ili vi mislite drukčije?

— To je tačno — reče Teks Li. Pucnuo je jezikom i projahao pored ostalih. — Trgovačka stanica.

Banditi krenuše za njim.

Beits izvuče pušku iz sedla.

— Ostavi to! — obrecnu se Vajld na njega. — Nikakav ratoboran izgled! To ljudi ne vole.

Iskrivljeni momak vratio je pušku natrag psujući.

S obe strane, koje su banditi mogli da vide, kuća je imala po četiri mala četvrtasta prozora i jedna vrata.

Krenuli su prema kući i povukli uzde ispred pojila pored zida. Konji su frktali i s uživanjem primakli nozdrve bistroj tečnosti.

Li je prvi povukao svoga konja i poterao ga prema vratima kuće.

— Halo! — uzviknu on.

Beits sjaha. Prišao je jednom prozoru i zakucao na staklu.

Na vratima se otvori puškarnica. Cev „vinčesterke” pomeri se nešto u stranu.

— Šta hoćete? — upita neki ljutiti glas.

— Hoćemo viski i nešto da pojedemo, mister.

— Sada, usred noći?

— Zar smo mi krivi što smo na vašu kuću naišli baš onda kada je mrak? Ali, ako nećete... Mi ćemo za naš novac naći na nekom drugom mestu ono što nam treba.

— Imate li vi uopšte novca? — upita čovek koga Vajld nije uopšte mogao da vidi iza puškarnice.

Vođa bande izvadi jedan zlatan novčić iz džepa pantalo-
na i gurnu ga pored oružja unutra.

— Ako mislite da je ovo novac, onda ga imamo.

Novac promeni vlasnika. Istovremeno se i cev puške povukla unutra.

— Taj je izgleda, sam ovde — šaputao je Beits.

Vajld se povuče unazad.

— Zaveži ta pogana usta, maloumniče! — odseče Vajld, pokušavajući da njegov glas bude što tiši. — I, nikakvo zlo! Jasno! Mi, ipak, imamo ono što nam treba.

Reza unutra zaškripa preko drveta i vrata se odškrinuše. Gvozdeni lanac koji ih je osiguravao zategao se zveckajući.

U uskom prorezu na vratima ugledaše lupeži nejasno nekog dosta visokog, mršavog čoveka koji je na sebi imao staru krznenu jaknu, a na glavi cilindar.

— Šta mislite, koliko вреди? — oglasi se čovek.

— Jedan? — upita Vajld.

— Ima ih više?

— Za jedan zlatni novčić se ne budi čovek usred noći, mister — cerio se vođa bande. — Ja tebi kažem da on вреди najmanje deset boca REDAI viskija. Najmanje!

— U redu, slažem se da je tako.

Vlasnik stanice otkači lanac.

Vrata se otvoriše sasvim.

Preko izlizanih pantalona trgovca puščana cev bila je okrenuta naniže.

— Možete odvesti konje u koral ako mislite da ostanete duže od jednog sata.

— Baš to i nameravamo — objasni Vajld.

Uhvatio je svoga konja za uzde i povede ga prema koralu. Podigao je kapiju i gurnuo je u stranu. Unutra je skinuo sedlo i stavio ga na ogradu.

Ostali banditi učinili su to isto.

Vrata na kući su ostala otvorena, ali čovek nije izlazio na polje.

— Upamtite, momci! Nikakvo zlo! — procedi vođa bande odlučnim glasom.

— Ali, siguran sam da je taj ugursuz sam u kući — bunio se Beits.

— Zar ti sediš na ušima i ne slušaš, šta ja govorim! — dreknu Vajld na njega. — U ovom momentu mi imamo sve što nam treba. Dakle, budite mirni i molim, bez ikakvih gluposti!

U kući je upaljena lampa. Svetlost je sada prodirala kroz otvorena vrata.

Vajld izađe iz korala. Vratio se do kuće i ušao.

Upaljena petrolejska lampa iznad šanka osvetljavala je dosta dobro celu prostoriju koja je bila deset jardi dugačka, a šest široka.

Od vrata do zida na suprotnoj strani, kao u nekom salunu, bili su poređani jednostavni drveni stolovi sa primitivno otesanim stolicama oko njih.

Jedna druga vrata vodila su u zadnji deo kuće.

Levo je svetlost prodirala u kuhinju iz koje je vlasnik upravo izlazio.

— Ja sam Džonatan Kramer — predstavi se trgovac.

— Stesi Vajld — izgovori svoje ime vođa bande. Nastavio je da razgleda prostoriju.

Iza šanka nalazile su se police i bile su skoro sve prazne. Ispred njih je stajalo bure sa rumom na podupiračima. Sanduci i džakovi bili su poređani jedni pored drugih sve do ugla sobe.

— Dobro ide posao? — upita bandit.

— Suša ovde vlada već treće leto — reče kramer ljutito. — Sve više malih rančera i farmera dižu ruke od svega i napuštaju zemlju. Kako onda mogu poslovi da idu dobro?

— A, sa Indijancima? — isceri se Vajld.

Kramer odmahnu rukom.

— Kad oni nešto hoće da kupe onda idu kod Vinstona Garnera u Vildorado.

— A, gde se nalazi to mesto? — upita Vajld i pogleda na drugu stranu.

Namestio je jedan sto i seo.

— Tačno dvanaest milja odavde na jugoistoku.

Vođa bandita odmahnu nezainteresovano rukom.

— A, otkud vi to znate?

— O Garnerovoj trgovini sa Indijancima?

Kramer dođe sa jednom bocom i četiri čaše do stola.

— REDAI viski naravno nemam, mister. Nešto tako fino ćete dobiti možda u Amarilu, ovde napolju retko.

Vajld uze bocu čoveku iz ruke i odvali joj vrh, udarivši je o ivicu stola. Nalio je jednu čašu do vrha i iskapio je naiskap, a zatim je napunio sve čaše.

— Dobro je, i ovaj se može piti.

— Šta sam ono hteo da kažem? — prisećao se trgovac.

— Pričali ste o nekom trgovcu u nekom gradu.

— Ah, da — osmehnu se Kramer. — To je Garner u Vildoradu. Pa, ljudi se znaju kad rade isti posao i brinu iste brige. I onda se sazna kako radi onaj drugi i pokušavamo da ostanemo na površini vode i da ne potonemo. Indijanci kod njega dolaze rano ujutru ako žele nešto da kupuju za sebe i za svoju braću iz plemena. Valjda se Garner boji da ga neko posmatra i da će ih primetiti. Tako je jutros trebalo...

— Čujte, mene to ne interesuje mnogo — viknu Vajld naglo na govorljivog čoveka.

Kramer se trže.

Vajldovi drugari udoše unutra. Li je bio poslednji. On snažno gurnu petom vrata i ona se s treskom zalupiše.

— Gledajte da stavite nekoliko dobrih šnicli u tiganj i da tako zaslužite svog novca, do đavola!

Lupeži sedoš.

Trgovac se vrati ponovo u kuhinju.

— Taj čovek je veliki brbljivac — mrmljao je Vajld.

— Da li ima mnogo novca? — raspitivao se Beits.

— Izgleda da duva u poslednju rupu na svirali — odgovori Vajld. — Siromah do zla boga. I, izbi to već jednom iz te tvoje nedotupave glave!

— Šta ti je pričao?

— Crvenokošci su bili na putu u ono gnezdo gde smo mi pitali za posao.

— Aha! — čudio se Eger.

— Prodavac je trebalo tamo da trguje s njima.

— Ali, oni su logorovali u divljini.

— Očigledno su rano ujutru hteli da dođu kod trgovca. Tajno kroz zadnja vrata. Zato su i morali da čekaju još nekoliko sati i zato su logorovali pored puta, budale!

Li se isceri.

— Ovog puta smo mi napravili dobar posao s njima — kikota se on prigušeno. — Prodavac u onom gnezdu će ponovo biti na redu da trguje s njima. To je ipak pravda.

Trgovac kleče pored šporeta i dunu u žar. Plamenovu suknju i osvetliše jarkocrvenom bojom njegovo naborano lice.

Momci, koji su dosad govorili tiho, podigoše glave. Oni su istresali čaše u svoja grla i sipali ponovo.

— Hej ti, delijo! Zar nemaš neku veću bocu? — dreknu Beits. — S ovim malim stvarčicama dušu ćeš ispustiti dok nas budeš služio!

Kramer izađe iz kuhinje noseći sa sobom tri boce. Stavio ih je na sto.

— Ne, žao mi je — promuca on. — Većih boca nemam. Ali, mogu rumom da vam napunim krigle, ako želite.

— Tvoj rum možeš ti sam da ločeš — odvrati Eger. — Mi ostajemo pri viskiju.

Vajld otvori sledeću bocu na već oprobani način udarcem vrha o astal. Napunio je čaše. Na stolu se stvoriše barice viskija, jer bandit sada nije podizao gornji deo boce dok je prelazio od jedne do druge čaše.

— Sto mu paklenih đavola, ko bi jutros poverovao da će dan biti ovako lep na kraju! — reče Beits i zakoluta blaženo očima. Sada nekako nije gledao tako mračno kao obično.

Eger je čak počeo da pevuši neku melodiju.

— Hej, mistere, donesi hleba ovamo! — prodera se Li. — Meni to sa šniclama traje jako dugo.

— I meni — složi se Eger.

Kramer donese pola hleba. Li mu ga istrže iz ruke i zari zube u hleb.

— Hej, momče, ti ipak nisi sam — opomenu ga Vajld.

Uzeo je hleb, izlomio ga na nekoliko komada, pa sve bacio na sto između čaša, boca i polomljenog stakla i barica viskija.

— Imaš li duvana? — upita Li, žvaćući hleb. — Haide donesi! Nemoj čekati da za sve posebno pitamo. Seti se i ti sam nečega na ovom svetu, sto mu gromova!

— Šnicle nisu pokrivene zlatnim novčićem — reče Kramer.

Vajldovo držanje se promeni. Kao da se ukočio.

— Šta ti misliš, koliko on vredi u dolarima? — upita vođa bande.

Opasnost je lebdela u vazduhu. Svi su ćutali kao da su prestali da dišu.

Džonatan Kramer to primeti i ustuknu nazad.

— Pa? — upita Li vrebajući kao mačak koji se sprema na skok. — Sada će nam biti jasno da li ti nameravaš da pošteno trguješ s nama ili misliš da možeš da nas prevedeš preko vode!

Kramer je kašljao i namestao cilindar.

Vajld zagrize hleb i ustađe.

— Dvadeset dolara, prikan! — frknu on besno. — Jesi li me razumeo? Dvadeset američkih dolara i ni vašljivi cent manje.

— U redu! — reče Kramer promuklo.

Vajld se zadovoljno isceri.

— I, dok mi potrošimo sve što imamo ode jedna lepa gomila tvoje robè.

Vođa bandita sede.

Kramer otrča u kuhinju.

— On je mislio da smo mi pali na teme — cerio se Beits.
— Prokleti stari lukavi prerijski mačak.

— Potkresali smo mu rogove, momci. Hajde, ločite!

Vajld je stavio poslednji komad hleba u usta i sprao ga viskijem niz grlo.

— Ja imam samo suvo meso — doviknu trgovac iz kuhinje.

— Ama, jesi li ti lud? — upita Li i priđe kuhinjskim vratima. — Zar hoćeš da nas otruješ?

— Otkud meni ovde svežeg mesa, momci? — branio se Kramer. — Mislite li da ću zbog vas zaklati nekog rogonju? I da hoću, gde da ga nađem?

— Suvo meso za pravo zlato — reče Teks otegnuto. — Ti nisi čitav u tvojoj glavi, mister!

— Prestani. Tekse! — naredi Vajld oštro. — Dođi ovamo, sedi i naliij puno grlo!

— Onda će ti suvo meso prijati kao i sveže — smeja se Eger.

Teks je zauzeo svoje mesto za stolom.

— Hej, Kramere! Donesi još jednu čašu.

Trgovac se okrete.

— Šta će ti dve čaše? — upita zbunjeno. — Zar nije dovoljno da piješ iz jedne?

— Treba mi samo jedna — cerekao se Eger. — Ali drugu hoću da bacim na zid.

Uz gromoglasan smeh bande, Apton Eger je hitnuo svoju čašu prema zidu.

Razbila se u paramparčad. Komadići stakla poleteše kroz celu prostoriju.

Kramer sleže ramenima.

— Biće mi veselo dok ne uspem da ih se otarasim — mrmljao je on tiho sebi u bradu.

Pojačao je vatru, pokušavajući da što pre spemi jelo. Iz sobe su do njegovih ušiju dopirali smeh i podvriskivanja.

Kramer uzdahnu.

XI

Kraguj podiže glavu. Oštro sevuše oči kao dva izbrušena draga kamena. Goli crveni vrat orlušine dospeo je do prvih jutarnjih sunčevih zraka koji su padali na pusti predeo i rasterivali poslednje pramenove magle.

Frktanje nekog konja i topot kopita odjekivali su kroz žbunje. Lešinar zakrešta i podiže se uvis. Žestoko su mahala moćna krila kraguja i brzo odnela pticu u visine, a zatim daleko tamo iznad vrhova saguarosa.

Vlasnik malog ranča Benson zaustavio je svoga konja na putu pored žbunja. Njegov pogled je pao na mrtve Indijance

oko crnosivog pepela ugašene vatre. Hladna jeza prođe mu kroz kičmu.

Konj frknu i ustuknu.

Benson pogleda prema severozapadu. Pretpostavljao je da su Komanči došli iz tog pravca pre nego što su se ovde uigorili.

Njegove oči se suziše, ali nije mogao nigde da vidi prašinu u vazduhu koja bi najavila dolazak novog jahača.

Poterao je konja bliže i sagnuo se prema mrtvim ljudima. Zatim je napravio krug oko logora i potražio tragove.

Neki konj je vrištao pored kaktusa na severu.

Benson sjaha i poteže „kolt“.

Ali, poni koji se pojavio pored stabala saguarosa nije imao na sebi jahača. Verovatno je to neki poni upucanih Indijanaca koji je preko noći prilikom pucnjave pobjegao.

Benson gurnu revolver u futrolu. Vinuo se u sedlo i poterao konja prema jugu. Presekao je put i galopirao prema svom ranču.

Žena je stajala ispred vrata sa rukama prekrštenim na grudima. Nestrpljivo je čekala da on stigne.

Rančer je grubo povukao uzde i zaustavio konja. Skočio je istog trenutka iz sedla.

— Mrtvi Indijanci pored puta — doviknu on. — Pet Komanča. Upucani. Verovatno su to učinili konjanici koji su jahali prema severoistoku.

— Bože, smiluj nam se! — mrmrljala je žena.

— Neće proći dugo, a njihova braća iz istog plemena biće pored njih. Lešinari će im pokazati pravi put.

— A, koliko je to daleko odavde?

— Pola milje.

— Onda će oni doći...

Mel Benson je prestala da govori. Prebledela je još više.

— Mi imamo samo jedan izlaz, Mel. Pakuj brzo ono što je najpotrebnije i sedaj u kola. Odvešćemo se u grad.

Žena pogleda u koral.

— A, naša goveda?

— Ako budemo imali sreće, Komanči će tražiti samo ljude sa belom bojom kože, a ostaviće kolibe čitave. Ne verujem da će dirati stoku. Ako ne, onda ionako ne možemo ništa da učinimo, sem da tvrdoglavo ostanemo ovde i dozvolimo da nam skinu glave sa ramena. Poznajem ih dobro. Oni ne pitaju ko je to uradio i zašto. Svete se onome koga uhvate.

Žena samo mahnu glavom.

— Hajde, požuri — opomenu je Benson.

Rančer se okrete na drugu stranu.

Skinuo je sedlo konju i bacio ga u dvorište. Zatim je prišao koralu i uhvatio lasom drugog konja. Odveo je obe životinje do kola ispred šupe. Upregao ih je i doterao kola pred kuću.

Uzeo je od žene zavežljaj koji je ona donela.

— Brže, Mel! Oni mogu svakog trenutka da se pojave.

Žena se pope na sedište u kolima.

Benson je skočio i seo pored nje. Uzeo je bič i poterao konje što je brže mogao.

XII

Vinston Garner, vlasnik prodavnice, nervozno je išao tamo-amo ispred svoje radnje u Vildoradu. Često je zastajao i gledao prema zapadu.

— Šta li mu je danas? — čudio se krčmar Nestor Šo, vrteći glavom.

Zapadnjak pođe od šanka do jednog prozora. Posmatrao je čoveka koso na suprotnoj strani ulice.

— Taj sigurno nekog čeka — mrmaljao je krčmar. — I to proketo jako nestrpljivo.

— Ko zna?! — reče Šejn i podiže obrve.

Visoki čovek se vratio za šank. Dobovao je izvesno vreme po ploči i razmišljao da li da ode do štale.

— Šta je? — upita Nestor. — Zar vam je dosadno u našem lepom gradu?

Zapadnjak je ćutke koračao tamo-amo.

— Lola će spavati još najmanje jedan sat — nastavi krčmar. — Ponekad pre podne uopšte i ne silazi dole.

Šejn ponovo stade pored šanka. Nadao se da će makar sutra moći da nastavi put na svom mrkovu. Od Sedme brigade je dobio zadatak da se javi u Dalasu. Tamo ga je čekao novi zadatak. Nije znao ništa određeno. Bilo mu je drago što u Vašingtonu nisu odredili nikakav rok.

Trgovac pređe preko ulice. Pokretna vrata se zanjihale škripeći.

Garner uđe unutra.

Njegov karirani kaput je bio otkopčan i ispod njega je virio revolver. Oči su mu divlje sevale prema Šejnu.

— Šta ti je danas, Vinstone? — raspitivao se krčmar.

— Kako to misliš?

— Izgleda kao da čekaš neku posebnu mušteriju.

Garner uvuče glavu u ramena.

— Ko ti priča takve gluposti? — upita on ljutito.

— Rekao sam samo, tako izgleda.

— Trućanje! — odvrati Garner. — Naspri mi jedan viski. Hajde, malo brže, odmah! Nemam mnogo vremena.

— Ipak si proketo jako razdražen, Garnere.

Mirno je krčmar napunio čašu.

Garner je ljutito gledao sa strane Šejna. Viski je bio gurnut preko stola.

— Lola nije bila kod njega — reče Šo. — Mogao si i sam da se uveriš u to. Javila se iz svoje sobe. Sada ostavi čoveka na miru. Osim toga, devojka stvarno ne pripada tebi!

— Mora ipak da je bila kod njega — mrmljao je trgovac.
— I to je prešla iz jedne sobe u drugu.

Krčmar podiže obrve i stvori bore na čelu.

— Da, teorijski to je stvarno moguće — reče. — Nikad na to nisam pomislio.

Garner ispi viski.

— Je li bilo tako, Šejne?

— Dosadni ste mi, mister — odvrati Zapadnjak.

Hteo je da prođe pored Garnera i da izađe iz saluna.

Ali, trgovac ga uhvati za gornji deo ruke i zadrža ga.

— Odgovorite, molim!

— Pa, već ste čuli, Lola nije privatno vlasništvo. Ona može da radi sve što hoće.

— Tako je! — potvrdi Šo.

— Odgovarajte, ili...

— Ili? — upita Zapadnjak oštro.

Istrgao je svoju ruku i kada je Garner zamahnuo da ga udari, njegova pesnica odsela je na Garnerovoj bradi.

Garner se zateturio i počeo da klizi pored šanka, oborio je dve stolice, sapleo se o njih i pao. Još dok je ležao, potegao je revolver iz futrole.

Ali, Zapadnjak je bio brži.

Njegova leva ruka dodirnu doboš „kolta”. Odjeknu grmljavina kroz salun. Stakla zazvečашe, a zidovi kao da su se tresli.

Šo stavi ruke na uši.

Trgovcu je pištolj bio izbačen iz ruke. Proleteo je pored njegove ruke i kliznuo preko poda do stepenica.

Gore na spratu stajala je Lola Rubin u crvenoj kućnoj haljini pored ograde stepeništa.

Šo spusti ruke i nagnu se preko šanka.

— Je li živ?

Napolju se čuo neki piskav ženski glas.

— Šerife! U krčmi se puca!

Još pre nego što je trgovac uspeo da ustane, pomoćnik šerifa Lumen je utrčao u salun. Okrenuo se brzo na sve strane, a zatim Garneru.

— Ovaj besposličar je pucao na mene! — kukao je trgovac.

— Ali, ti si prvi počeo — reče krčmar. — Nemoj da izvrćeš činjenice, Vinstone. Što je pravo, pravo je. Bez obzira na to što je on stranac.

Lumen je uzeo Garnerov revolver.

Pogledao ga je dobro, okrenuo doboš i vratio ga trgovcu u futrolu.

— I ti si povukao, Vinstone — objasni on. — Mogao je komotno da puca u tvoju glavu, a da ne bude kriv za to. Zaista si imao sreće, što si naišao na tako dobrodušnog protivnika, koji ne voli ubijanje.

— To se stvarno mora reći glasno — složio se krčmar — jer, baš tako je bilo.

Vlasnik prodavnice je izašao iz saluna psujući gadno.

— Taj nije ništa naučio iz ovoga što mu se dogodilo — mrmljao je Šo. — Naprotiv, postaje sve opasniji. Kao da je sam davo ušao u njega.

Pomoćnik šerifa podiže stolice pored šanka.

— Jedan viski da rasteramo strah! — viknu on.

Nekoliko ljudi uđe u salon, dok su neki ostali napolju i nagađali što se to samo moglo dogoditi unutra u krčmi.

Lola uđe u svoju sobu i zatvori vrata.

Krčmar napravi grimasu na lice i pogleda radoznalo u Zapadnjaka.

— Je li ova na vas ljuta, Šejne? — upita on i nakrivi glavu.

Visoki čovek odmahnu rukom.

— To morate pitati Lolu, a ne mene. Mogao bih sada i ja jedan viski.

— Sve je prošlo! — viknu neko.

Ljudi su se gurali unutra.

— Osim Lole, Garner ima još i drugih nevolja — objasni im pomoćnik šerifa. — Njegovi Indijanci nikako da se pojave. Izgleda da ih već danima čeka.

Šo ga pogleda ispitivački.

Pomoćnik šerifa razvuče usta.

— U jednom tako malom gradu kao što je Vildorado — reče on svečanim glasom — ne bi smelo da se dogodi nešto, a da za to ne sazna jedan dobar čuvar zakona. Je li tako, Šejne?

— Tako bi trebalo da bude.

— Hej, šerife! — viknuo je neko spolja. — Izadi napolje da vidiš ovo.

Lumen napusti salon.

Zapadnjak pođe za njim.

Ispred krčme se već bilo okupilo više od deset ljudi. Svi su gledali prema zapadu.

Uz oblak prašine jurila su neka kola prema gradu u divljoj vožnji.

— To je Benson, vlasnik malog ranča — objasni kovač, jedan džin od čoveka, sa kožnom kecljom na trbuhu.

— To je tačno! — složi se pomoćnik šerifa Lumen. Probio se kroz gomilu.

Niska farmerska kola uleteše u grad.

Kod prvih koliba žena je sa sedišta nešto dovikivala ljudima, ali nije moglo da se razume šta.

U visini štale Benson zaustavi oznojene konje. Prašina polete preko zaprege. Ljudi su trčali sa svih strana da čuju šta se to dogodilo.

Benson ukratko ispriča o onome šta je jutros video.

— Sinoć smo čuli pucnje — objašnjavala je žena vatreno. — Celu noć nisam oka sklopila.

Pogledi ljudi uperiše se prema zapadu.

Ali, pre nego što je iko mogao da kaže svoje mišljenje o tome šta ih očekuje, začuo se ponovo topot kopita.

Kroz zid prašine na gornjem putu grada pojavio se pulk jahača.

Prodoran ratnički poklič Indijanaca mešao se sa potmulim topotom kopita.

— Brzo kola u dvorište! — viknu Lumen.

Konjušar Vorker uhvatio je jednog konja za uzdu i kola krenuše u štalu.

Mel i Benson iskočiše iz kola. Žena je sa svojim zavežljajem utrčala u kuću konjušara.

— Pucajte, što više možete! — doviknu pomoćnik šerifa ljudima. — Možda ćemo ih se tako osloboditi.

Zapadnjak je osetio da sada nije vreme da se mnogo priča. Bilo je jasno da će Komanči napasti grad kao roj skakavaca usamljenu ženu u preriji.

— Šejne, dođite ovamo! — doviknu Lumen.

— Nas dvojica ćemo braniti kancelariju — odvrati pomoćnik šerifa.

Šejn pođe za njim.

U kancelariji Lumen mu je tutnuo „vinčesterku” u ruke.

Čovek otvori prozor koji se nalazio pored vrata.

Prvi pucnji padoše i odjeknuše kroz grad. Uz divlje ratničke pokliče jurili su Komanči ulicom.

XIII

Pripijeni uz vratove svojih konja u trku su gađali strelama prozore i bacali koplja.

Jedna strela za širinu šake prohuja pored Zapadnjakovog ramena. Njegova puška grunu. Istovremeno i pomoćnik šerifa pritisne obarač svoje „vinčesterke”

Komanč prodorno kriknu. Poletio je s ponija, prevrnuo se i zatim pao na pločnik. U divljoj hordi konj je nastavio da juri dalje.

I iz ostalih kuća se pucalo. Prozorska stakla su prskala u paramparčad. Gusti oblak prašine lebdeo je kao kakva ogromna avet iznad ulice i zaklanjao sunce.

Pakao je trajao samo nekoliko sekundi i Indijanci su već bili zamakli.

Galopirali su prema izlazu iz grada i uskoro nestali iz Vildorada.

Trenutak kasnije topot kopita se više nije čuo.

— Trojicu smo izbacili iz sedla — vikao je neko kroz grad. — Napregnite uši, ljudi. Sredićemo ih!

— Da će opet napasti to je sigurno — reče pomoćnik šerifa. — Ali, nadajmo se da će napasti frontalno i da neće pokušati

da zapale naše kuće sa zadnje strane. To bi bilo jako gadno po nas. Ali, moramo biti spremni na sve.

Lumen pljunu.

— Da li vam više nije dosadno u našem mestu? — obrati se on Šejnu.

Visoki čovek se nasmeja.

— Zaista se ne može tvrditi da je tako, šerife.

— Ja mislim da za ovo ima da zahvalimo nekim belim lupežima — viknu Lumen. — Mogu da se kladim u to.

— Jako je moguće da su to baš oni momci koji su juče ovde tražili posao — procedi Šejn kroz zube.

— Pa da! — uzviknu pomoćnik šerifa i lupi se rukom po čelu. — Njih se nisam setio.

Lumen napuni pušku i dobaci jedno pakovanje municije Zapadnjaku.

— Uzmi! — reče on. — Toga ovde imamo dosta.

— Pažnja! — prolomi se neki duboki muški glas ulicom.

Ratni pokliči su se ponovo prolomili kroz Vildorado.

Zapadnjak žurno stavi nekoliko metaka u „vinčesterku”, namesti zatvarač i nasloni cev na donji ram prozora.

Puške naglo počese da prašte.

Pulk Komanča se brzo približavao.

Jedan konj je bio pogođen i pao je. Dva ostala natrčaše na njega, posrnuše i takođe se nađoše na zemlji.

Indijanci poleteše sa svojih ponija.

Zapadnjak priteže oružje. Pucao je, repetirao, i opet pucao.

— Ima ih četrdeset najmanje — reče pomoćnik šerifa. — Pre bih rekao da ih ima čak i pedeset!

Indijanci stigoše u visinu kancelarije. U dugačkom lancu, uzvikujući kreštavim glasom svoj ratnički poklič, jurili su ulicom.

Jedna sekira zviznu kroz oblak prašine.

Šejn se baci na kolena. Za širinu šake iznad njegove glave prolete opasno oružje i udari o sto.

Kada je Zapadnjak oprezno ponovo pogledao kroz prozor, polovina jahača je već bila protutnjala.

Stavio je pušku na donji ram prozora i opalio.

Konj koji se nalazio ispred otvora prozora prope se i pade na zemlju.

Indijanac je prilikom pada telom naleteo na svoje koplje koje ga je probolo. Ostao je da leži na zemlji.

Sledeća životinja spotakla se o prepreku.

Indijanac kriknu piskavo i baci svoje koplje. Ono probi gornji deo prozora i zasu Šejna kišom otpadaka. Visoki čovek povuče oroz puške, ali je promašio.

Mada je napolju galopiralo još nekoliko Komanča, Zapadnjak spusti pušku.

Svuda u Vildoradu još uvek su gruvale puške i praskali revolveri.

Neki ljutit, piskav ženski glas je dovikivao.

— Isprašite dobro te crvene nitkove, koji nas napadaju bez ikakvog razloga!

Šerif Lumen se ispravi. Pogledao je pored Zapadnjaka napolje na ulicu.

— Mora da smo ih dobro očerupali — reče on.

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

Polako se smanjivao broj pucnjeva. Topot kopita uskoro pre-stade.

— Je li neko povređen? — viknu Lumen kroz prozor.

— Simon Haler ima kuglu u ramenu — javi se berberin.

— Ali, nije opasno. Do Nove godine će potpuno ozdraviti.

— Ali, Nova godina je tek kroz pet meseci — reče Lumen i iskolači oči. — Taj pravi neke čudne viceve.

— Je li neko mrtav? — upita neko drugi.

Nije bilo odgovora.

Lumen odahnu duboko.

— Onda smo imali neobično mnogo sreće — nasmeši se on. — Nadajmo se da će tako i ostati.

Zapadnjak otvori vrata. Sklonio je nogama odlomljene komade u stranu i izašao iz kancelarije.

— Kuda, mister? — upita pomoćnik šerifa.

Zapadnjak se okrete prema njemu.

— Interesuje me šta taj trgovac prodaje Indijancima i čime oni plaćaju?

Visoki čovek koračao je pored kuće.

Iz drvenih zidove virile su zabodene strele. Jedno polomljeno koplje nalazilo se u pesku. Jedan nož zario se u zemlju pored stepeništa, a ram prozora sledeće kuće bio je prosto raznet tomahavkom. Od okna su visili samo bedni ostaci. Iza njih je stajala neka žena bleđa u licu.

— Jesu li Indijanci otišli, mister? — upita ona, obrativši se Zapadnjaku.

— Ne znam, madam. Pretpostavljam da još nisu — reče visoki čovek, vrteći sumnjivo glavom.

— Napunite svi puške — viknu pomoćnik šerifa. — Izgleda da će nam Komanči ukazati još jednom čast svojom posetom.

Zapadnjak stiže do prodavnice. Veliki prozor pored vrata nije izdržao.

Lasa, puške, revolveri, mamuze i mnogo drugih stvari koje je Garner iza prozora izlagao bile su pokrivene odlomljenim komadima. Čovek je stajao na pragu otvorenih vrata s puškom na kuku. Gledao je Šejna.

— Šti vi prodajete Indijancima kad dolaze ovamo? — upita Zapadnjak.

— Ja? — začudi se visoki mršavi čovek. — Šta vam pada na pamet da to tvrdite za mene?

Pomoćnik šerifa Lumen stade pored Šejna.

— Nemoj da vrdaš, Garnere! — reče on. — Ja sam to gledao svojim rođenim očima. Već dugo mi ništa u mom gradu nije promaklo ili ostalo neprimećeno.

Trgovac se povuče nazad i spusti pušku. Čutao je.

— Video sam ih više puta kako se pojavljuju kratko pred svitanje — nastavi Lumen. — Dolazili su iza kuća, naravno. A i ti nisi umakao mom pogledu. Razgovarao si s njima i zatim ste odlazili u šupu. Jedino mi nije poznato šta su nosili u džakovima koje su vukli sa sobom.

— Puške? — upita Zapadnjak oštro.

— Vi ste sasvim poludeli! — prosikta trgovac.

— Deset do petnaest pušaka imaju Komanči — reče pomoćnik šerifa. — Zašto one ne bi poticale od tebe, Garnere?

— Gluposti! — viknu trgovac besno. — Ja sam njima prodavao čebad, so i začine. Topla odela za surove noći. To je bilo posle zime.

Zapadnjak se osvrnu po prodavnici. Police nisu bile naročito pune robom. One u pozadini su čak bile prazne. Ali, to ni u jednom gradu nije tako čudno. Ovde se sa ljudima ne trguje mnogo. Niko u Vildoradu nije mogao toliko da se obogati. Za to je nedostajao veći broj stanovnika, bogata okolina, plodna zemlja i stoka!

— Nekad su tu stajale staklene perle — pričao je trgovac dalje. — Zatim konac za vez, srebrna dugmad. A takođe i brašno. Naučili su da peku hleb. Tražili su i gvožđe da potkuju svoje konje. Zna li da ima indijanskih plemena koja su naučila da kuju gvožđe, Lumene?

Pomoćnik šerifa ga pogleda oštro.

— Znam samo to da ti govoriš jako mnogo, što inače nije tvoja navika.

Zapadnjak je završio svoj obilazak prostorije tamo gde je i počeo, ispred tezge gde su stajali trgovac i pomoćnik šerifa.

— Nikad nisam Komančima prodao nijednu pušku, niti pak revolver ili metak — bio je uporan trgovac.

— A, čime plaćaju Indijanci? — raspitivao se Zapadnjak.

— Dođu ovde i ispreturaju sve! — siktalo je Vinston Garner.

Pomoćnik šerifa ga oštro pogleda i namršti se.

— Ti stalno vrdaš, Garnere — režao je on. — Mi sada ovde ne govorimo o Loli Rubin i tvojim planovima s njom, a takođe ni o tome da li su to neke bubice u tvojoj glavi ili nisu. Mi hoćemo da znamo čime su Indijanci plaćali robu koju su kupovali od tebe? Eto, to želimo!

— A, ako odbijem da kažem? — upita trgovac i nabra obrve. — Šta će se onda desiti?

— Onda ćemo se potruditi da te izvedemo pred sudiju u Amarilu — odgovori pomoćnik šerifa brzo.

— Zar je zabranjeno da se Indijancima proda nekoliko čebadi i drugih sitnica? Vlada onima, koji sede u rezervatu baš te stvari daje besplatno.

— Indijanci su nas napali i sigurno je da će se ponovo vratiti, Vinstone — odbrusi pomoćnik šerifa. — Sigurno je da se sada tvoji poslovi pojavljuju u sasvim drugoj svetlosti i možda

su za sudiju vrlo interesantni. Dakle, da ne dužimo. Čime oni plaćaju robu koju kupuju kod tebe?

— Starim meksikanskim pezosima.

Lumen je zbunjeno gledao u Šejna.

— Svaki put?

— U toku prošlih osam meseci došli su pet puta ovde i uvek su plaćali starim meksikanskim pezosima.

— A, koliko oni vrede?

— U ovom trenutku banka plaća tačno dvadeset i jedan dolar za njih. Ali, može se dobiti i dvadeset i dva, samo kad se ima mogućnost da se nabave.

Šejn se osmehnu.

— Posao je posao — reče on.

— Koliko obično zlatnih pezosa donesu odjednom? — upita pomoćnik šerifa.

— Je li to važno?

Lumen se namršti.

— Interesuje me, koliko je tih novčića palo u ruke tim razbojnicima koji su napali Komanče i upucali ih.

— Verovatno se radi o deset pezosa — odvrati Garner.

Zapadnjak zviznu kroz zube.

— To nije loš posao za vas, Garnere — procedi on kroz zube. — I ja se kladim da ste im vi za to uvek dali robu u odgovarajućoj vrednosti.

Okrenuo se i izašao iz prodavnice. Ništa ga ovde više nije interesovalo. Što je hteo to je i saznao.

Još uvek se niko nije usudio da se pojavi na ulici.

Prašina je bila gusta i visila je u vazduhu kao i ranije tako da se severni kraj grada mogao videti samo u magli.

Zapadnjak se vrati u kancelariju.

— Nisu odjahali! — doviknu mu krčmar preko ulice. — Izgleda da će se ponovo pojaviti ovde!

— Šejne, dođi ovamo kod nas! — molila je Lola preklinjući ga. — Lumen je šerif. On može to svoje proketo gnezdo sam da brani!

— Ne brini, Lola — odvrati Zapadnjak. — Oni neće pokušati da prodru ni u jednu kuću. Ja sam sasvim ubeđen u to.

Pomoćnik šerifa se vratio i ušao u kancelariju.

— Za njega su Komanči bili guska koja nosi zlatna jaja — objasni on. — I sada oni verovatno misle da smo mi svi znali za novac koji su njihova plemenska braća ponela sa sobom.

— I iskoristili smo povoljnu priliku — upade mu Zapadnjak u reč. — Ali, na žalost, teško da im to sada možemo objasniti. Sigurno nam ne bi verovali.

— Ne bi! — reče pomoćnik šerifa Lumen. — Oni sada jure glavom na zid. To je njihov način osвете. Pa, ili će popustiti zid, ili će pući glava. Trećeg nema.

Na vratima se pojavi neki stari čovek. Dahtao je.

— Džules Mun ima strelu u nozi — reče on. — Tek sada sam ga pronašao u njegovoj kolibi.

— Da, i zar ne možete sami da ga odvedete kod berbera? — grdio je Lumen.

Covek opsova i udalji se.

— Dva povređena čoveka — mrmljao je Lumen. — To se još može podneti.

— Šejne, ti si bezobrazan! — viknu Lola Rubin.

Zapadnjak je stajao na pragu i gledao niz ulicu. Nekoliko Indijanaca je izgubilo život, a i nekoliko konja je upucano.

Tela ratnika ležala su na ulici i niko nije obraćao pažnju na njih.

Zapadnjak je izašao napolje i zagledao se u oružje koje se nalazilo pored palog ratnika blizu kancelarije. Malo dalje nalazila se još jedna takva puška, stari tip marke „šarp”. Uzeo je jednu od njih i vratio se u kancelariju.

— Te je Garner morao kupiti jeftino i prodao ih dalje Indijancima — reče pomoćnik šerifa.

— Biće da je tako — složi se Zapadnjak.

— Pažnja! — odjeknu dubok glas kroz grad. — Oni napadaju otpozadi, ljudi!

Šejn i Lumen požuriše na drugu stranu kancelarijskog prostora. Već su mogli da čuju topot kopita. Ratni poklič mešao se s njim.

U jednom širokom luku jurili su konjanici sa zapada iza kuća i približavali im se.

Stare puške su se ispraznile. Kugle su zviždale iznad krovova.

— Šta sada nameravaju? — čudio se pomoćnik šerifa. — Stoj mu gromova, pa ti nose baklje sa sobom i žele nešto da zapale!

Zapadnjak uputi jednu kuglu prema pulku jahača, ali ona udari ispred nogu konja i podiže pesak uvis.

Iz svih kuća na ovoj strani prasnule su puške.

Ipak, jahači su se nalazili prilično daleko i nisu ih uplašili pucnji. Počeli su da se približavaju tek onda kada su se magacini prodavnice našli nasuprot njima.

— Bacili su oko na Garnerove zgrade! — uzviknu Lumen.

Zapadnjak je repetirao pušku i uputio još jedan hitac.

Sekundu kasnije žbunje je sakrilo Komanče. Čelo pulka jahača stiglo je do šupa skoro upola u zaklonu.

Leteća baklja pogodi zid i pade na zemlju. Ali smola koja je prsnula unaokolo zalepila se na suvi drveni zid.

Garner se uhvatio za glavu.

— Moja imovina — urlao je on. — Kako ću bez svega toga što mi ovi nitkovi pale!

— Sada on menja ćud — reče Lumen i gurnu nogom zadnja vrata. Otvorila su se.

Zapadnjak pođe za njim napolje.

Garner je istrčao iz svoje kuće i počeo da puca iz revol-
vera na Indijance.

Ali, Komanči nestadoše u žbunju. Jahali su sto jardi dalje
prema istoku, okrenuli se i pošli istim putem nazad kojim su i
došli.

Kao barut suvo drvo na šupi već je na nekoliko mesta go-
relo. Plamen se video daleko. Dim se diže iznad krova.

Indijanci prodoše kroz žbunje i sada su krenuli u galop
prema kućama. Garner se dade u bekstvo.

Zapadnjak je naslonio kundak na bedro. Pucao je, repeti-
rao i ponovo povlačio obarač.

Prvi konj nalazio se dvadesetak jardi kada je pao pogo-
đen.

Jahač, u čijoj kosi je bilo zadenuto nekoliko crno-belih
pera, polete kroz vazduh. Izgubio je svoju pušku, tresnuo o
zemlju i ostao da leži u oblaku prašine.

— To je njihov poglavica — reče Lumen.

On je pucao skoro bez prestanka.

Ratnici se pokolebaše.

Još jedan je bio skinut s konja.

Poglavica skoči i uspravi se. Teturao se nekoliko koraka,
a zatim ponovo pade na pesak.

Zapadnjak je trčao napred pucajući.

Jedan za drugim jurili su Komanči prema jugoistoku da
bi umakli pljusku olovnih kugli.

Kad je poglavica ponovo ustao Zapadnjak je već bio pored
njega.

Komanč se okrete. Nož sevnu u njegovoj ruci.

Zapadnjak zamahnu puškom. Kundak pogodi čoveka u ru-
ku. Njegovi prsti se rastaviše i nož pade na zemlju.

Snažna Zapadnjakova desnica se munjevito savila u pes-
nicu. Pogodila je Indijanca tako snažno da je on ponovo pao na
zemlju. Uhvatio je Komanča i odvukao ga u kuću.

Ljudi su još uvek pucali za hordom koja je u neredu tra-
žila daljinu i spas u njoj.

— Moja imovina gori! — vikao je Garner. — Pomozite mi
da ugasm vatru, ljudi!

Pored zida kancelarije Šejn je ostavio onesvešćenog pogla-
vicu i uspravio se.

Na šupi je vatra gorela od tla do krova. Garner je prilazio
i udaljavao se od nje bez ikakvog reda. Nije bio u stanju da
smisli nešto pametno što bi makar ublažilo požar.

— Natrag, Garnere! — zagrmе pomoćnik šerifa. — Pa ta-
mo unutra je smešten barut. To će sve uskoro odleteti u vaz-
duh!

— Ceo moj kapital! — jadikovao je vlasnik prodavnice.

Ljudi su istrčali iz kuća.

— Hajde, pomozite mi! — vikao je Garner kreštavim gla-
som.

— Niko ne sme da ide tamo! — naredi Lumen oštro.

Jedan talas toplote dopro je čak ovamo na drugu stranu. Dim obavi šupu i sada više nije moglo da se raspozna šta je sve u plamenu.

Ljudi su stajali dosta daleko.

Garner, koji je stalno pozivao ljude u pomoć, nije se više ni sam usudio da priđe šupi.

Odjednom je nešto sumnjivo počelo da pucketa. Svuda. U zidovima, po gredama i na krovu magacina.

— Sada će! — šaputao je Lumen.

Odjeknula je zaglušujuća eksplozija. Tamo gde je gorela šupa obavijena dimom stvorio je zapaljeni barut jednu vatrenu loptu s kojom su odbačeni uvis polomljene daske, grede i razna roba.

Zapadnjak se prilepi za zid.

U susednoj kući od eksplozije se polomi jedan prozor. Varena lopta pade ponovo dole. Crni oblaci dima pokuljaše prema nebu.

— Hajdemo! — reče Lumen.

Sagnuo se i uhvatio onesvešćenog čoveka. Uvukao ga je unutra u kuću.

Šejn krenu za njim.

Pomoćnik šerifa donese neki dugački ključ. Otvorio je vrata obložena plehom koja su vodila u deo za zatvorenike. To je u stvari bila samo jedna prostorija.

Uvukli su onesvešćenog Indijanca unutra i zaključali vrata.

Vratili su se u kancelariju.

Ispred i iza kuće stajali su ljudi i pitali za Indijanca.

— Moramo sačekati da dođe svesti — objašnjavao je pomoćnik šerifa Lumen.

— Onda ćemo ga obesiti! — urlao je Garner koji je stajao na pragu otvorenih zadnjih vrata. — On je poglavica!

— Ti, izgleda, nisi čist u glavi, Garner — reče Lumen kratko. — Mi se nadamo da će on nas razumeti i dozvoliti da mu objasnimo neke stvari.

— Šta da mu objasnite?

— Da nismo upucali njegove ljude koji su krenuli u kupovinu kod tebe.

— Zapalili su mi magacin i uništili moju imovinu — vikao je Garner. — Hoću osvetu!

— Nikad nisam mogao pomisliti da neko može biti toliko zadrť — odvrati pomoćnik šerifa.

— Sve nam se ovo tako đavolski opasno zakuvalo samo zahvaljujući Garneru — grdio je neki piskavi ženski glas.

Ljudi se okrenuše.

Crvenih obraza i sjajnih očiju, stajala je neka debela žena u prašini koja se polako spuštala na zemlju. Ruke je podbočila i ljutito gledala muškarce ispred sebe.

— To je tačno — cikala je ona. — Taj hoće od svega da napravi novac i da trguje sa svakim, bez obzira ko je on. I tako

je bilo još od prvih dana otkako ga znamo. Bez njegove manije da trguje ipak se ovo sve ne bi dogodilo. Mom Džulesu su Indijanci proboli nogu strelom. Ne zna se da li će ikada moći da hoda tako kao ranije.

— Tu je ona u pravu — složi se gorostasni kovač. — Sva ova gužva nastala je samo zbog Garnera i nikog drugog.

— Ja radim posao koji je zakonom dozvoljen — viknu Garner besno. — Što je neko napao Komanče, upucao ih i opljačkao, to nije moja krivica.

— U redu — složi se pomoćnik šerifa. Bio je ljut. — A sada, sklapamo primirje i svako na svoju stranu. Napunite puške i dobro otvorite oči.

Izgurao je jednog čoveka preko praga i zatvorio vrata.

XIV

Poglavica je odmah shvatio gde se nalazi.

Jedan jedini pogled na gole zidove od greda, gvozdene šipke i prozor bez stakla bili su mu dovoljni.

Zapadnjak i Lumen stajali su desno i levo od debelih vrata koja su bila malo odškrinuta. Tako je Indijanac mogao između dva čoveka da vidi kancelariju i stalak za oružje na suprotnom zidu.

— Razumeš li šta govorimo? — upita Lumen. — Može biti jako važno za tebe i za tvoje ljude.

Indijanac sede na grubi krevet od dasaka. Podigao je noge, savio ruke oko njih i naslonio leđa na zid.

Bio je to kosmat čovek srednje visine.

Lice mu je bilo uzano, sa isturenim jagodicama i sitnim očima. Crna kosa padala je u dva perčina preko ramena. Na glavi je držala pera jedna crvena prašnjava traka. Imao je na sebi neke stare izlizane vojničke pantalone sa žutim trakama na šavovima, a na gornjem delu tela ništa drugo osim niza bambusovih štapova od vrata do pupka, što je izgledalo kao neki oklop.

Usne su mu bile zategnute. Iz njegovih očiju sevala je mržnja.

— Mislim da nas razume — mrmljao je Šejn.

— Zar nećeš da razgovaraš sa mnom? — upita Lumen i nagnu se nešto napred. — Mi nemamo nikakve veze sa napadom na tvoje ljude koji su pošli u trgovinu. Jesi li me razumeo. To mora da su uradili besposličari koji su juče odavde odjahali na zapad. Ali, oni nisu naši.

Komanč iznenada skoči. Kao da ga je odjednom hitnula neka nevidljiva čelična opruga začas se našao pored vrata.

Hteo je da šmugne između Lumena i Zapadnjaka.

Šejn se brzo baci i prepreči mu put. Sudarili su se. Indijanac je bio odbačen prema pomoćniku šerifa.

Lumen opsova i tresnu „koltom“ poglavicu po glavi.

Komanč pade pored njihovih nogu.

— Sada je opet onesvešćen, sto mu gromova! — grmeo je Lumen.

Gurnuo je svoj revolver ponovo u futrolu.

— Razgovor ionako ne вреди ni pola lule duvana — reče Šejn i izađe iz jedine ćelije zatvora. — Svejedno da li nas on razume ili ne, on nam stvarno ne veruje nijednu reč.

Lumen izađe iz ćelije.

Gurnuo je nogom debela vrata, okrenuo ključ i izvadio ga iz brave.

Šejn je gazio preko polomljenog stakla prema prednjim vratima.

Niko nije mislio na to da ukloni mrtva tela upucanih Indijanaca niti mrtve konje. Nekoliko lešinara zloslutno je kružilo u visinama plavog neba iznad grada.

— Je li istina da ste uhapsili poglavicu? — doviknu Lola koja je stajala ispred saluna.

— Mi ovde na našoj strani nismo učestvovali u drugom činu — vikala je Lola.

— Lepo, bogami! — mrmljao je za sebe pomoćnik šerifa zajedljivo.

— Šta sada da preduzmemo, Šejne? — upita pomoćnik šerifa i osmehnu se.

Zapadnjak se isceri.

— Jesam li ja ovde šerif ili vi? — upita.

Lumen opsova.

— Vi imate tako prirodno držanje kako se samo zamisliti može. To sam morao da vam kažem.

— Tako, znači, mislite?

— Da! — odvrati Lumen. Kad naši teksas-rančeri napadaju negde oni uvek preuzmu komandu u svoje ruke. Može tu biti i sam oblasni šerif, to za njih ništa ne znači. Njih to uopšte ne interesuje. I, teško onome ko kaže nešto protiv njih.

— Ja ne pripadam teksas-rančerima, već čekam ovde da moj konj ozdravi kako bi mogao da galopira dalje.

Zapadnjak napusti kancelariju i pređe na drugu stranu ulice.

Lola je držala otvorena vrata.

U salunu je bilo polomljeno jedno prozorsko staklo. Druga oštećenja se nisu mogla primetiti.

Šo nasu viski, mada niko to nije tražio.

— Da li je šerif stvarno posmatrao kako Indijanci dolaze kod Garnera? — upita Lola radoznalo.

— On tako kaže.

— Onda je jasno kako on dolazi do tolikog novca koji posle ovde troši, ali u malim količinama — reče Lola, obrativši

se krčmaru. — I zamisli, taj komančeros je poželio da ja postanem njegova žena!

— Za njega će sve sutra izgledati drukčije nego danas — govorio je krčmar proročanskim glasom. — I budućnost će biti drukčija. Tako nešto ostaje večno.

Zapadnjak ispi čašicu do polovine.

Tog trenutka kao da ga je sam đavo poslao ovamo, pojavio se Garner na verandi i ušao u salun.

Ispred kancelarije su se sakupljali ljudi.

— Viski! — naredi Garner ljutito.

Šo nasloni svoje debele ruke na šank.

— Kako to da nam nikad nisi pričao o tvojim mračnim poslovima, Vinstone? — upitao on.

— Trgovina je stvar dozvoljena zakonom, naravno, ako ne obuhvata artikle koji su zabranjeni za prodaju! — viknu Garner i udari pesnicom o sto šanka. — A upravo ti treba da budeš miran kao bubica, Nestore. Ko ti je, inače, drugi u ovom pustom gnezdu pomogao da možeš da živiš, osim mene?

— Nemojte jedan drugom kopati oči — reče Zapadnjak prekorno.

— Svi su uzimali moj dobri novac — režao je Garner. — I ti takođe, devojko!

Pogledao je Lolu.

— Stara pesma počinje iz početka — mrmljala je Lola Rubin.

— Izgubio sam imovinu — jadikovao je Garner.

Šejn ispi svoju čašu do kraja.

Bacio je jedan novčić na sto šanka i izašao iz saluna. Ovde mu je bilo dosadno.

XV

Sunce je stajalo već prilično nisko na zapadu, kada su Indijanci ponovo izmiledi iz zaklona koji se nalazio u udaljenom polju kaktusa daleko na jugozapadu.

— Oni znaju da se u našem kavezu nalazi njihov poglavica — reče pomoćnik šerifa.

— Čudi me da im je bilo potrebno toliko mnogo vremena za donošenje odluke.

— Oni su bez poglavice kao zmija bez glave. Kad bi znali da je on mrtav čovek onda bi oni sada bili već negde daleko, daleko na zapadu. U tom slučaju Komanči bi danima tugovali, a potom bi izabrai novog poglavicu. Ali, oni se teško usuđuju da dojašu ovamo gde je poglavica uhapšen i smrt lebdi nad njegovom glavom.

Zapadnjak je zbunjeno gledao u pomoćnika šerifa.

— Da li razumete šta sam ovim dugim govorom hteo da kažem, Šejne?

— Ne. Morate biti jasniji.

Lumen se isceri.

— Da li bi naši ljudi razmišljali o tome, da je Komanč možda već mrtav?

Zapadnjak pogleda ponovo napolje.

Jahači su se približavali. Vrhovi njihovih kopanja presijavali su se na suncu.

— Izgleda da su još uvek neodlučni — mrmljao je Lumen.

Nagnuo se napolje.

— Ljudi! — viknu on prodorno. — Ako budu napali, onda pucajte brzo i odlučno! Lako ćemo ih odbiti. I, nemojte isturati glave suviše daleko napolje!

Oko četrdeset jardi iza kuća južne strane ulice zaustavili su Komanči konje.

— Aha, da li još uvek razmišljate, ili prikupljate hrabrost? — smejao se Lumen glasno. — Jedva da se može poverovati da su samo zato neodlučni što im nedostaje poglavica. Kod nas se to drukčije radi. Ako ispadne onaj koji komanduje onda na njegovo mesto odmah dolazi novi čovek. Često se dešava da onaj sledeći to jedva i čeka.

Šejn nakrivi glavu.

— Očigledno je da se mi u mnogo čemu razlikujemo od Indijanaca — mrmljao je on.

— Pa šta je to sada sa Komančima? — vikao je neko napolju.

Tog trenutka prasnu pucanj u gradu.

Ali, umesto da jahače natera u bekstvo, podstakao ih je na napad.

Indijanci su ispustili svoje piskave grlene pokliče i poterali konje. Stare „šarp” puške zapraštaše. Podiže se gust oblak prašine iza jahača.

Jedna kugla prolete pored glava Šejna i Lumena i zari se u suprotni zid.

— Da đavola, gde su ti naučili da tako precizno gađaju? — čudio se pomoćnik šerifa.

Zapadnjak je oprezno podigao glavu i nastavio da puca.

Indijanci su pojurili dalje prema severu. Zatim su krenuli ka zapadnom delu grada.

— Pažnja, ljudi! — viknu pomoćnik šerifa Lumen. — Oni sada galopiraju kroz ulicu.

Protrčao je kroz kancelariju.

Šejn je repetirao pušku.

— Ne, ostanite ovde, šerife! — doviknu mu on. — Evo ih već se vraćaju natrag.

I stvarno. Pulk jahača okrenu konje nazad. Projurili su preko prostora koji se nalazio iza kuća.

Dreka je bila sve glasnija i mogla se sasvim jasno čuti i pored topota kopita, njištanja uplašanih konja i odjeka mnogobrojnih pucnjeva.

Prvi Komanči se već pojavio i počeo da bacaju noževe i sekire i da odapinju strele na red kuća pored kojih su jurili. Lumen se ponovo vratio na svoje mesto. On i Zapadnjak su neprestano pucali.

Oblak dima od baruta sakrio je dvojicu strelaca koji su se borili i pokušavali da sa ostalima nateraju Indijance u bekstvo.

Zapadnjak je pucao sa kukova. Skočio je u stranu kad je jedna strela đavolski opasno fijuknula pravo u njega. Promašila ga je za dlaku i pogodila zid.

Njegova sledeća kugla izgleda da je pogodila nekog jahača. Indijanac se sagnuo i konj ga je ubrzo zbacio sa sebe.

I pomoćnik šerifa Lumen i ostali ljudi su pucali i dosta njih i pogodili.

Nastao je pravi haos.

U opštoj gužvi odjeknuo je prodoran krik negde u blizini. Neko kao da je bio pogođen.

— Garner — reče pomoćnik šerifa promuklo. — Mogao bih se opkladiti da je to bio Garner.

— Pucajte, Lumene, ili će nas đavo odneti! — opomenu ga Zapadnjak.

Dva konja padoše istovremeno. Ostale životinje su jurile i spoticale se o novu prepreku na njihovom putu.

Nastao je pravi haos.

Jedno koplje jurilo je prema Zapadnjaku.

U poslednjem trenutku bacio se on u stranu. Međutim, vrh koplja probode njegov rukav i okrznu kožu.

Tkanina se počepala. Sa jednim otrgnutim komadom od nje odletelo je opasno oružje dalje i zabilo se u daske na zidu.

Lumen pogodi jednog Komanča i on se stropošta sa konja i ostade nepokretan na zemlji.

Horda je već bila projurila.

Jahači su poterali konje u luku prema žbunju na jugoistoku i ubrzo nestali u njemu.

Grmljavina iz pušaka prestala je tek onda kad se od žbunja mogla videti još samo prašina.

— Zaboga, ala smo im isprašili tur!

Zapadnjak izađe napolje.

Garner je ležao iza svoje kuće sa licem zarivenim u pesak.

Čizme su škripale dok se visoki čovek približavao. Nagnuo se nad nepokretnim čovekom koji nije puštao nikakav glas od sebe. Uhvatio ga je za ramena i podigao uvis. Zatim ga je okrenuo na drugu stranu.

Trgovac je pao kruto na leđa. U kariranom kaputu u visini srca bila je zabodena strela. Jako malo krvi pokrivalo je glatku dršku.

Sa druge strane pojavio se neki čovek.

Skinuo je šešir, sagnuo se i sastavio očne kapke mrtvom trgovcu.

— Šejne! — viknu pomoćnik šerifa Lumen. — Dodite brzo i pogledajte ovo!

Zapadnjak potrča prema kancelariji. Ušao je sa zadnje strane kuće.

Više ljudi, među njima i Lola Rubin, stajali su pored prednjih vrata.

Lumen se nije nalazio u kancelariji. Ali, vrata prema ćeliji bila su otvorena.

Čulo se zveckanje gvozdених šipki na ogradi.

— Jesu li Indijanci otišli? — upita Lola radoznalo. — Mi onamo s druge strane nismo imali prilike da učestvujemo u pucnjavi.

— Vama je onda bilo lepo — reče kovač podrugljivo.

Zapadnjak uđe u ćeliju.

Zarobljeni Indijanac ležao je na podu prostorije opružen koliko je dug. U njegovom vratu nalazila se zabodena strela.

Lumen je stajao iza mrtvog čoveka.

— Je li ovo moguće? — upita pomoćnik šerifa i uhvati se za glavu. — Došli su da oslobode svog poglavicu i umesto toga oni su ga proboli strelom, ti šupljoglavci.

Zapadnjak podiže obrve.

— Možda nisu namerno — procedi on kroz zube.

— I, šta sada? — Lumen podiže glavu.

Zapadnjak zabaci šešir nazad.

— Treba da uzmemo jednog konja, da vežemo mrtvo telo poglavice na njega i da poteramo životinju prema jugozapadu.

— Zašto?

— Onda će i poslednjem njegovom čoveku biti jasno da ovde više nemaju šta da traže.

Za trenutak je nastala tišina. Svi kao da su bili zadubljeni u misli. A onda se oglasi kovač.

— To je dobra ideja — mrmljao je on. — Kad budu videli leš, Indijanci će se sigurno povući i krenuti svojim kućama. Bar tako ja mislim.

— Uz to sada znaju da je Garner mrtav čovek — dodade Lumen. — Jer, njihova osveta izgleda da je bila namenjena Garneru.

— Ali, oni će pomisliti da ste vi ubili poglavicu — javi se Lola. Smeškala se.

— Kako to misliš, strelom? — upita Lumen, kucnuvši se prstom po čelu. — Mogla bi najpre malo da mučneš glavom pre nego što otvoriš usta!

— Ma nemoj se toliko praviti važan, ako nešto malo bolje znaš! — frknu Lola na pomoćnika šerifa, ljuta kao divlja pre-rijska mačka.

Okrenula se na drugu stranu, progurala se kroz gomilu ljudi i nestala iz kancelarije.

— Dovedite jednog konja! — naredi pomoćnik šerifa. — Unaokolo luta dovoljan broj ponija upucanih Indijanaca. Mislim da vam neće biti teško da jednog uhvatite.

— Kovaču, hajde idi ti! — predloži neko iz gomile.

— A zašto baš ja? — bunio se snažni čovek. Treba da ide Met, on je najmlađi.

— Prepustite to meni, momci — reče Zapadnjak mirno. — A vi pazite dobro da vam ovde nešto ne promakne.

— Laso visi u ormaru pored stuba za oružje! — doviknu pomoćnik šerifa za njim.

Šejn pronađe laso i izađe iz kancelarije na zadnja vrata kuće.

Od Komanča nije bilo ni traga ni glasa. Ali, polje kaktusa na jugozapadu bilo je pokriveno debelim oblakom prašine.

Zapadnjak je verovao da se Indijanci nalaze tamo i da uprkos tome što se njihov broj smanjio, nisu imali nameru da svog poglavicu ostave na cedilu.

Više konja stajalo je pored žbunova u blizini, a jedan se nalazio usred razvalina Garnerove šupe.

Visoki čovek namesti laso i krenu prema životinji.

Dva čoveka su tog trenutka izašla iz prolaza koji se nalazio između prodavnice i puškarnice.

Podigli su mrtvog čoveka i odneli ga.

Pastuv zarza kad se Šejn približio i podiže glavu uvis.

Zapadnjak je izgovarao reči koje je trebalo da umire životinju. I, stvarno, uspeo je da uhvati konja i bez lasa.

Odveo ga je do kancelarije.

Lumen i još neki čovek iznesoše mrtvog čoveka napolje. Stavili su ga na leđa životinje i dobro ga privezali.

Zapadnjak ošinu konja po leđima i on pojuri prema jugozapadu.

XVI

Iza kaktusa i stena čudnog oblika sunce je zalazilo na zapadu. Vetar je doneo svežinu i rasterao i poslednji gusti oblak prašine.

— Otišli su — reče pomoćnik šerifa pošto više nije mogao da vidi nijednog ratnika Komanča. — Pa, jasno. Ne preostaje im ništa drugo.

Zapadnjak se nasloni na zid. Pored njega je štrčalo koplje zabodenu u dasku.

Gledao je za trenutak mrtve Indijance na ulici i u tela upucanih konja. A zatim njegov pogled odluta gore prema plavom nebu gde su lešinari kružili iznad grada.

Uzdahnuo je i pogledao u stranu.

Lola se nasloni na njega. Osetio je njeno toplo telo i osmehnulo se.

— Napravio si jednu smešnu pauzu Šejne — šaputala je ona. — Ali, preostalo vreme biće samo naše. Moje i tvoje.

Lumen se okrete.

— A sada nam predstoji da se spremimo — reče on. — Zatim ćemo krenuti u poteru za onim lupežima koji su nam zakuvali ovu đavolsku paprenu čorbu.

Šejn podiže obrve.

— Ali, zato ti nisu potrebni svi ljudi.

— Polovina nas — odluči pomoćnik šerifa. — Druga polovina će sahraniti mrtve ljude i skloniti upucane konje pod zemlju, da bi se oslobodili lešinara. Odlučite se, ljudi, za pola sata polazimo.

— Kaži mu da to nije tvoja stvar, Šejne! — navaljivala je Lola.

— Govoriš tako kao da smo u braku — smeškao se Zapadnjak. — Naravno da ću i ja krenuti sa šerifom.

— Vašoj ragi je potrebno još izvesno vreme da miruje — dobaci konjušar.

— Šejn će dobiti iznajmljenog konja — odvrati Lumen spremno. — Na to ne treba trošiti reči.

Lola se besno okrete.

— Dakle, ljudi, uzmite dosta vode i hrane! — viknu pomoćnik šerifa. — Možda će proći više dana dok se ne vratimo.

Lumen krenu polako prema kancelariji.

— Ti lupeži su već davno iza sedam polja i sedam brda — mrmljao je sedlar ljutito. — Da li sam u pravu, mister, ili nisam?

— Lupeži su bili prilično iscrpljeni — odgovori Zapadnjak. — Nema sumnje da sada to više nisu. Ja pretpostavljam da su se oni negde malo duže zadržali izvesno vreme i udaraju u doboš tako žestoko da se čuje na sve strane. Mislim da ih još uvek možemo pohvatati.

— Odvešću vas tamo gde su napadnuti Komanči koji su krenuli kod Garnera — ponudi Benson, vlasnik malog ranča svoju uslugu. — Tamo ćete naći tragove i krenuti za njima. Nemojte da zaboravite da ponesete nekoliko lampi ili baklje. Siguran sam da će vam biti potrebne.

XVII

Bilo ih je deset. Mnogo manje nego što je bilo ljudi u Vildoradu, ali ipak dovoljno.

Benson je obišao oko još uvek приметnih ostataka i pokazao kako je pronašao mrtve ljude kojih sada više nije bilo tamo gde su se onda nalazili.

Lumen pođe sa upaljenom lampom za tragovima bandita koji su se još uvek mogli raspoznati. Poveo je svoga konja prema severu.

Zapadnjak je jahao za njim.

Pomoćnik šerifa se vinu u sedlo. Sledili su tragove.

Uskoro su ih stigli i ostali ljudi.

U ovom pravcu naići ćemo na jednu trgovačku stanicu — reče Lumen i pogleda čoveka pored sebe. — Vlasnik je neki prilično dvoličan čovek po imenu Džonatan Kramer.

Zapadnjak samo klimnu glavom.

Uskoro je mesec promolio svoju glavu na nebu i pod svetlošću njegovih bledih zraka sada su mogli mnogo lakše da prate tragove četvorice bandita.

— Kad bismo te lupeže pohvatali kod Kramera, već prepodne bismo bili ponovo u gradu — mumlao je Horas Bakster, kovač.

Negde oko jedan sat posle ponoći ugledali su pred sobom kuću od blokova ispred sebe u divljini. Zaustavili su konje.

Nikakva svetlost nije prodirala kroz prozore zgrade ovamo napolje.

— Da li možete da vidite koliko ima konja u koralu, Šejne? — upita Lumen i pogleda preko ramena.

Zapadnjak je jahao pored dežmekastog čoveka sa sjajnom zvezdom na grudima.

— Ne.

— Onda moramo dalje — reče Lumen i pucnu jezikom. — Kad budemo blizu onda ćemo videti bolje.

Jahali su kroz noć obasjanu mesečinom prema usamljenoj trgovačkoj stanici.

— Naravno da je moguće i to da su već davno dali peta-ma vetar i odmaglili, bog te pita kuda — režao je pomoćnik šerifa.

— Ako ih ovde ne uhvatimo, onda komotno možemo i da ih zaboravimo — mumlao je sedlar.

— Uzeo si mi reč iz usta — složi se neki drugi čovek. — Isto to i ja mislim.

— Da li sada raspoznajete nešto u koralu, Šejne? — upita Lumen.

Zapadnjak još jednom podiže glavu.

— Mislim da se tamo nalaze samo dva konja — odgovori on.

— Da, sada i ja vidim — procedi pomoćnik šerifa. — Kramer ima jednog konja i jednu mazgu. Ali, on ima tamo pozadi još nešto dograđeno. Moramo ipak biti oprezni.

Jahači su se rasporedili u lanac. Svako je držao svoju pušku u rukama.

— Prišli smo dovoljno — reče Lumen tiho kad su bili udaljeni još samo trideset jardi od kuće.

Povukli su uzde konjima.

— Kramere! — viknu pomoćnik šerifa.

U kući se ništa nije pomerilo.

Lumen viknu još jednom, ali ponovo bez uspeha.

Zapadnjak potera iznajmljenog konja napred. Dojahao je do jednog prozora koji se nalazio pored vrata i lako udario nekoliko puta kundakom „spenserice” po njemu.

Pomoćnik šerifa je doterao konja pred prozor.

— Kramere, sto mu gromova, pa šta je sada! — reżao je on.

Unutra se čulo škripanje. Zatim je nešto lupilo. Neki čovek je gadno psovao.

— E, hvala bogu — mrmljao je Lumen. — Izgleda da je sve u redu s njim.

— Kakva je to galama usred noći? — začu se iznutra glas.

— Ovde je pomoćnik šerifa iz Vildorada. Otvori!

— Zar ne možeš da dođeš preko dana? — grdio je vlasnik trgovačke stanice koga još uvek nisu mogli da vide.

— Sto mu gromova, i meni nije zadovoljstvo da jašem usred noći unaokolo. Otvaraj radnju ili ću ti polomiti vrata!

— Ako se odlučiš da to uradiš, Lumene, koliko sutra ću otići sudiji i javiti mu, pa neka ti ispiše račun koji ćeš morati da platiš!

Vrata se otvoriše.

Šejn ugleda čoveka koji je na sebi imao samo pantalone i krznuvu jaknu, a na glavi je štrčao cilindar.

Grupa jahača se približi.

— Hoćete li da popijete po jedan viski, za koji neće znati vaše žene? — upita Kramer i na njegovom namrštenom licu pojaviše se nove bore.

— Ne želimo da pijemo tvoju patoku, Kramere — odgovori pomoćnik šerifa ljutito. — A moji ljudi se ipak ne boje toliko svojih žena koliko ti zamišljaš. Nešto drugo je u pitanju, Kramere. Tražimo četvoricu momaka, koji mora da su ovde bili kod tebe.

— Kako to, zar kod njih nešto nije u redu?

— Čime su ti nitkovi platili? — upita Zapadnjak kako bi prekinuo razgovor koji je pretio da se otegne u nedogled.

— Imali su stare meksikanske zlatne novčiće — odgovori trgovac. — Ali, to je bio jedan sasvim pošten posao. Naprotiv, oni su popili mnogo više nego što bi dobili za novčiće. Nisam smeo da budem glasan. Što su se više nalivali viskijem, utoliko su postajali opasniji. Na kraju su tražili devojke. Na svu sreću, glave su im još toliko bile bistre da su mogli da shvate da ja nemam mogućnosti da im dovedem ništa žensko ovamo.

— Koliko novčića su potrošili?

— Pet — odvrati Kramer. — Ali onaj momak, koga zovu Stesi Vajld. ima još dosta tog novca. Nešto ću vam reći. Oni će negde u divljini da razbistre svoje pijane glave, a zatim će odjahati u Taskozu.

— U Taskozu? — upita Lumen iznenađeno. — Zašto baš u Taskozu?

— Ne snalaze se ovde — objasni trgovac. — A ja sam im rekao da je to najbliži grad na koji će naići prema severu.

— Do Taskoze ima samo deset milja — objasni Lumen Zapadnjaku.

— Odjahali su odavde pre otprilike tri sata — pričao je trgovac dalje.

— Onda još možemo da ih uhvatimo — reče Lumen.

— Sigurno negde logoruju i ispijaju one tri boce viskija koje su poneli sa sobom. A, osim toga, mora da su mrtvi umorni.

Kramer zabaci cilindar na potiljak.

— Šta su to njih četvorica tako strašno mogli da učine, kad su u poteru krenuli ovoliki ljudi? — upita trgovac. — Nisu valjda upucali šerifa lično?

Pomoćnik šerifa se okrete prema svom konju.

— Pružamo ti priliku da iz tri puta pogodiš, Kramere — odvrati Lumen. — Ako ne pogodiš, onda nikom ništa.

Pomoćnik šerifa se okrenuo i vinuo se u sedlo.

— Napred, momci! — naredi on. — Potražimo tragove iza kuće.

XVIII

Oblaci prašine vukli su se niz blagu strminu.

U koritu Truhiljo Krika bilo se nakupilo nešto malo vode. Ali, za jedan sat sunce na istoku promoli svoju žutu glavu i svojim vrelinim zracima ugrije zemlju, ta voda će brzo da ispari.

Jahali su, sledeći tragove bandita, prema jednoj kaktusovoj šumi kroz koju je prolazio potok.

Zapadnjak tiho opomenu ostale, kada je iznenada pored stabla saguarosa raspoznao između pramenova magle osedlanog konja.

— Stoj — prošaputa Lumen i podiže ruku uvis. — Izgleda da stvarno spavaju.

Svi ljudi sjahaše. Ostavili su konje i polako se šunjali za Šejnom i Lumenom.

Krik je presecao polje kaktusa otprilike na sredini. Vulkanske stene bile su na jednom mestu izdubljene i voda je ovde između kaktusa napravila jedno malo jezero prečnika oko četiri jardi.

Stabla su napravila neku vrstu zida oko ovog mesta na kome su se odmarali četvorica momaka.

Zapadnjak podiže ruku.

Levo i desno od njega razmileše se ljudi iz grada da bi, zaštićeni stablima, mogli da osmatraju proplanak.

Na ivici jezera nalazile su se dve prazne boce viskija. Pored njih se videlo polomljeno staklo. Bilo je očigledno da su to uradili lupeži.

— Ostaje nam samo to da ih pokupimo kao zečeve — šapnuo je kovač zadovoljno kad je ugledao usnule bandite.

— I ja tako mislim — reče pomoćnik šerifa tiho. — Okružite ih.

Sejn je jedini išao napred i već je bio stigao do poslednjeg zelenosivog žbuna ispred otvorenog prostora.

Jedan od lupeža je hrkao glasno. Tog trenutka se okrenuo na leđa.

Zapadnjak je sačekao dok banditi nisu bili opkoljeni.

Levo od visokog čoveka uskoro se pojavi pomoćnik šerifa Lumen. — Stigli smo.

Preteći sevnuše pušćane cevi iza stabala saguarosa i uperiše svoje vrhove prema banditima.

Lupeži su još uvek spavali čvrstim snom. Kao da na ovom svetu ne postoji ništa čega treba da se boje. Mora da su đavolski jako povukli iz boca.

Lumen repetira svoju pušku.

Vođa četvoročlane bande okrenuo se na drugu stranu.

Zapadnjak izađe iz zaklona i uzviknu.

— Budi se!

Lumen opali metak u vazduh. Ostali učiniše to isto.

Grmljavina se prolomi preko polja i probudi uspavane nitkove.

Jedan za drugim dizali su glave uvis.

— Šta se to sad desilo? — upita iskrivljeni Beits trepćući ubrzano.

Vajld zgrabi svoju pušku. Ali, kugla koju je tog trenutka uputio Šejn, pogodila je zatvarač i odbacila oružje u stranu. Lupež zgrabi šakom pesak.

— Ruke uvis, ili ćete smesta krenuti u pakao! — grmnu pomoćnik šerifa.

Vođa bande se polako uspravio.

Njegovi drugovi su već držali ruke podignute uvis.

Izgleda da su se grdno prepali. Strah kao da im je ušao u same kosti.

— Dodite ovamo! — naredi Lumen i mahnu svojom puškom. — I, lepo polako sa rukama uvis!

Namršteni, mračni drugari se zgledaše. Kao da je svako od njih očekivao od onog sledećeg neki mig šta treba da se radi.

— Nema nikakvog smisla da pružamo otpor — režao je Stejsi Vajld — napraviće rešeta od naših koža.

— Može li se makar znati, šta ovo treba da znači, do đavola? — grdio je mladi Teksašanin.

— To ćeš ubrzo saznati — odgovori Lumen. — Najpre vi dođite ovamo bliže. Lepo polako. Ako nekome od vas ruke postanu teške, taj će biti poslat u pakao. Upamtite to dobro!

Vajld krenu sa mesta gde su logorovali i puške ostadoše tamo. Ali, banditi su još uvek nosili svoje revolvare u futrolama.

I ostali su krenuli za njim. Prilazili su mestu gde su stajali Zapadnjak i pomoćnik šerifa. Iza njih su krenuli ljudi iz grada sa puškama uperenim u bandite. Obilazili su oko vode ili jednostavno gacali kroz nju sa podignutim puškama.

— Dovoljno je, stanite! — komandovao je Lumen.

Lupeži stadoše.

— A sada ćemo polako otkopčati pojaseve za municiju zajedno sa revolverima — nastavi pomoćnik šerifa. — Uvek samo jedan. I, još jedna opomena, nikakvi suvišni pokreti! Hajde, počni ti, bradonja!

Apton Eger je hteo da spusti obe ruke odjednom.

— Ne! — viknu Lumen. — Samo levom!

Egerove ruke se ponovo trgoše uvis i zaustaviše se iznad glave.

— Mene stvarno interesuje, šta ovo treba da znači, ljudi? — upita on zbunjeno.

— Tačno! — složi se Li. — Uostalom, ko ste vi?

— To su gradski frakovi iz Vildorada gde smo nedavno tražili posao — objasni Stesi Vajld. — Imaš iako kratko pamćenje, Tekse.

— Sada ćete smesta odložiti revolvare ili vam više ne garantujem ni za šta! — preseče pomoćnik šerifa Lumen. — Razgovaraćemo tek onda kada vi više ne budete imali mogućnosti da neočekivano odmaglite i izgubite se u ovom predelu. Napred, bradonja!

— Ja odbijam da to uradim.

Zapadnjak ispali hitac.

Bradonji se futrole odvojiše od gornjeg pojasa za metke i skliznuše na zemlju. Oružje pade iza čoveka.

— Sledeći, molim! — reče pomoćnik šerifa.

Poslušali su.

— A, sada? — upita Eger.

— Sada ćemo vas vezati da ne bi neko uhvatio maglu — reče Lumen zadovoljno.

Krenuo je dalje.

Mladom Teksašaninu ipak nisu bile izašle sve bubice iz glave. Munjevito se okrenuo i bacio se na ljude iza sebe. Zamao nije probio krug. Ali, mali sedlar baci mu pušku između nogu. Li posrnu i pade u jezero. Visoko se podigoše talasi i voda je prskala na sve strane.

— Ovome očigledno prija kupanje — smejao se kovač. — Smrdi kao da za sobom nosi kazan za pravljenje viskija.

— Ostavite sve na zemlji!

Lumen grunu cev puške Beitsu u trbuh.

Dok su banditi poslušno izvršavali što im pomoćnik šerifa naređuje, sedlar i kovač su izvadili mladog Teksašanina iz vođe i bacili ga pored ostalih.

Ljudi iz grada su budno motrili na četvoricu lupeža. Dvojicu je pomoćnik šerifa poslao da dovedu konje.

— Hoćemo da znamo šta sve ovo treba da znači? — viknu vođa bandita besno.

— Samo polako, jedan za drugim! — povisi ton Lumen. Ipak, uspeo je da se savlada i ostao je miran.

Konji su dovedeni. Lumen izvadi kaiševe koji su već ranije bili pripremljeni.

Vezali su banditima najpre ruke, a potom i noge. Zatim je pomoćnik poslao ljude da dovedu konje bandita.

XIX

Četvorica vezanih momaka sedeli su jedan pored drugog i buljili nekud u prazno. Bili su neraspoloženi.

Lumen je čučao pored njih, naslonivši se na pušku.

Vajld podiže glavu.

— Dobro, uzeli smo crvenokošcima nekoliko novčica — počeo on. — U redu, to je tačno. Ali da ostali Indijanci napadnu vas, to nikom nismo rekli.

— Ko zna da li jedno s drugim ima veze — dobaci Teksašanin koji je još uvek bio mokar.

— Oni su trgovali sa vlasnikom prodavnice iz Vildorada i mislili su da smo mi ti kućkini sinovi koji su napali usnule Komanče i upucali ih, a zatim i opljačkali — objasnio pomoćnik šerifa.

Banditi pogledaše u Lumena.

— Nema nikakve sumnje — nastavi on — da su napad na naš grad izvršili Komanči iz onog plemena čiju ste vi braću upucali, a zatim i opljačkali.

— To ćeš morati da dokažeš — viknu Vajld kao kakav razbesnели divlji mačak.

— Dokazaćemo! — odbrusi Lumen. — Ništa vi ne brinite, momci. To je vrlo jednostavno.

Ispravio se. Bio je ljut.

— Ja mislim da je najbolje da mi ove lupeže odmah sada obesimo — reče kovač. — Na severnom kraju ove oaze nalaze se divna stabla drveća sa dovoljno debelim granama.

Pljunuo je besno u pesak.

— Baš u dlaku i ja isto mislim — složi se sedlar. — Onda smo se rešili svih nevolja sa ovim prokletim nitkovima. Ako to ne uradimo, svašta se može dogoditi.

— To bi bio linč! — dreknu Teks Li.

— Ja predlažem da mi glasamo — bio je uporan sedlar Ron Donagan. — Eto. Ko je za to da se obese neka digne...

— Dosta! — prekide ga pomoćnik šerifa grubo. — Samo još to nedostaje da vi preuzmete komandu od mene!

— Ako budu visili onda više nećemo imati nikakvih nevolja s njima, šerife! — navaljivao je tvrdoglavo mali sedlar.

Šejn je posmatrao ljude. Jedan pogled mu je bio dovoljan da uvidi istinu, više njih misli isto tako kao i Donagan. Verovatno većina. Zato je i kročio odlučno napred i stao pored pomoćnika šerifa.

Ljudi su odmah shvatili šta to treba da znači i počeli da gundaju.

— Ko dirne uhapšene — opomenu ih on — imaće posla sa sudijom u Amarilu. Dajem vam svoju reč da će tako biti.

— A taj će tamo imati dosta vremena da razmisli o onome šta je njegova usijana glava smislila — dodade pomoćnih šerifa.

— Stavite ih na konje! — komandova Lumen.

Uhapšenim momcima oslobodili su noge i popeli ih na konje.

— Držite ih uvek u sredini! — naredi Lumen.

Prišao je svom konju i vinuo se u sedlo.

Zapadnjak je učinio to isto.

Jahali su kroz polje kaktusa. Zapadnjak je bio zadovoljan što su tako lako i brzo pohvatali bandite. Time je cela ova neprijatna epizoda bila za njega završena. Sada će moći da se posveti onome za šta su ga i poslali iz Vašingtona. Naravno, prethodno mora odjahati tamo gde ga čeka čovek za vezu. Ostaje još da prati Lumena do Amarila. Ali, to nije bilo nimalo važno, jer taj grad se ionako nalazio na njegovom putu.

XX

Lola je sedela ispred ovalnog ogledala koje je visilo na zidu smešteno u nekom starom požutelom ramu. Pevušila je neku pesmicu.

Šejn je stajao naslonivši se ramenom na zid i gledao kroz prozor.

U večernjem sumraku ljudi su se okupljali levo i desno od saluna, uperivši poglede u kancelariju pomoćnika šerifa.

— Ovde dugo nije bilo nikakve gužve — reče Lola i stade pored Šejna da bi mogla da gleda u gomilu ljudi na ulici. Naslonila se na njega.

— Šejne, hoćemo da razgovaramo s tobom! — doviknu neki duboki muški glas.

— I, oni će odmah preći na stvar — reče Lola Rubin i prekrsti ruke preko grudi. — Izgleda da će biti interesantno.

— Nisam znao da voliš ovakve promene — reče visoki čovek i osmehnu se.

— U malim gnezdima moraš uzeti ono što ti se nudi, Šejne. Bez ikakve lažne skromnosti.

— Sada mi pade na pamet. Od našeg zajedničkog putovanja neće biti ništa. Sutra ću morati da pratim šerifa.

— Ako bude morao da odjaše u Amarilo — preseče devojka.

— On ima razloga za to — reče Zapadnjak.

Okrenuo se, uzeo pojas sa oružjem i mecima sa kreveta i opasao ga oko svoga struka.

— Šta se sada dešava? — upita Lola zbunjeno. — Ti izgleda žuriš da mu pomogneš, zar ne? Mislila sam da ćeš ostati ovde.

— Žao mi je, Lola. Ali, ja moram ići.

Devojka ga je uhvatila čvrsto. Zapadnjak se okrenuo i još jednom pogledao dole.

S obe strane ulice ljudi su se sve više približavali jedni drugima.

Lumen se pojavi ispred svoje kancelarije sa puškom u rukama. Pogledao je ljude ispred sebe.

— Šta je sada? — viknu on. — Zar nemate kod kuće posla, ili vas svrbi koža?

Gromki glas nije uplašio ljude.

— U stvari, već je krajnje vreme da i mi dobijemo našeg sudiju — javio se sedlar svojim piskavim glasom.

— To je jedan otrovni patuljak — reče Lola i pusti Zapadnjakovu ruku. — Zar i ti ne misliš tako?

— On kaže samo ono što vi svi želite da čujete, Lola.

— Mene interesuje samo ova gužva koju ljudi stvaraju — objasni devojka. — Vešanje ne volim.

— Možemo da izaberemo mirovnog sudiju — govorio je ljudima sedlar na ulici.

— I, ko bi, po tvom mišljenju, mogao to da bude? — upita pomoćnika šerifa podrugljivo.

— Ron ima bibliju i više knjiga zakona — doviknu sedlarova žena.

— I ti bi volela da te mi oslovljavamo sa gospođo mirovnog sudije, zar ne, Meri?

— Pa, ne zvuči tako loše — reče neka druga žena.

— Može biti — odgovori Lumen ispred svoje kancelarije. — Ali Ron će, ako bude čitao te njegove knjige koje ima, brzo

otkriti da kao mirovni sudija može biti u stanju da osudi samo neke sitne ribe. A nikako nekog krupnog zločinca.

Lola se cerekala i toliko se bila zanela posmatrajući gomilu ljudi da nije ni primetila kad je Zapadnjak izašao.

Tek kada su se vrata zalupila za njim ona se trgla, ali on je već bio nestao u hodniku.

— Hulja! — mrmljala je ona.

Već sledeće minute Zapadnjak se našao na ulici.

Ljudi su čuli klopavanje pokretnih vrata i okrenuli se na tu stranu.

Sišao je sa verande ispred saluna.

Napravio se prolaz kroz koji je visoki čovek prešao na drugu stranu ulice. Stao je pored pomoćnika šerifa.

— Šta ovo sada treba da znači, kad je već sve gotovo? — raspitivao se neki punačak čovek sa rumenim licem i izbuljenim očima.

— Samo oblasni šerif može da donese presudu banditima — reče Šejn. — A, ako neko od vas ne veruje u to, može sutra krenuti i odjahati do Amarila, pa tamo neka lično pita sudiju.

— Tako je — potvrdi Lumen.

Prvi ljudi su se već udaljavali.

Sedlar Donagan je to smrknuto posmatrao. Očigledno zato što je rasprava o položaju na koji je ciljao dobila tako iznenađan i neočekivan kraj.

— Mene interesuje, šta ovde stranci ima da se mešaju u naše stvari! — siktala je njegova žena.

Ali, njene reči nisu dirnule nikoga.

Lumen se isceri u gomilu.

— Idite kući, ljudi! — reče on mirno. — Mj smo sve ove nevolje savladali hrabrošću, poverenjem u sebe i drugarstvom. Ko pomisli da sada od sebe napravi bednika, taj nije čist u svojoj glavi!

Gomila se razdvoji. Uskoro su krenuli i ostali sa sedlarom u sredini.

— To su sve same žene — mrmljao je pomoćnik šerifa Lumen. — One su pritegle svoje muževe tako čvrsto da oni nemaju nijednu minutu slobodnog vremena da sami odlučuju i da možda naprave neku glupost. I one se većinom nadaju da će sve na kraju biti dobro i da će se završiti u krčmi uz čašicu viskija i razgovoru o tome šta je sve moglo da se dogodi.

Zapadnjak podiže obrve.

— Nadam se da su one stvarno tako bezazlene — reče on otegnuto.

Lumen se nasmeja.

— Jesu, stvarno su takve — potvrdi on. — Dajem vam svoju reč da je tako. Ali, hvala im lepo. Više volim da sâm brinem o sebi, nego li da mi se jedna takva ptičica mota oko nogu stalno.

— Kada krećemo sutra?

— Čim svane — odgovori Lumen. — U tom slučaju već u podne ćemo biti u Amarilu.

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— U redu! Laku noć, šerife!

— Laku noć!

Zapadnjak pređe na drugu stranu ulice.

Lolu više nije mogao da vidi na prozoru, ali je zato ugledao za šankom kada je ušao u salun.

Debeli krčmar Nestor Šo pogledao je u Zapadnjaka. Bio je zbunjen.

— Zamislite, mister — reče on promuklim glasom. — Lola hoće da uhvati maglu.

Šejn se osmehnu.

— Tako znači? — upita on. — Ali, ja u svakom slučaju želim da popijem jedan viski.

— Ovde je đavo dunuo u šuplju tikvu — reče devojka odmahujući rukom. — A, pošto je Garner otputovao na daleki put bez povratka, retko da će moći da se zaradi koji dolar.

Šo napuni jednu čašu viskijem.

— Za Lolu! — nazdravi Zapadnjak.

— Evo, imaš njega — obrati se Šo Loli. — On će dati jedan, a možda i više dolara.

— Šejn će već sutra biti daleko odavde — objasni devojka. — I ko zna da li će ga ikada više naneti put ovamo. Verovatno nikad više.

Šo opsova tiho, jer više nije imao nikakve razloge koje bi naveo da privoli devojku da promeni mišljenje i ostane ovde.

— Kada vi polazite, Šejne? — upita Lola.

— Čim bude svanulo.

— Pa ti si lud — smejala se ona. — Znaš li ti kada u ovo doba godine sviće?

— Znam, još pre pet sati.

— Tako je. A to je skoro usred noći, dragi moj.

Zapadnjak uze krčmaru čašu iz ruke.

— Zato i moram sada odmah u krevet. Dosta dugo nisam spavao.

Otpio je jedan gutljaj.

— Morate povesti i mene sa vama! — reče Lola i zagleda se Šejnu u oči.

On sleže ramenima.

— Pitaj šerifa da li se on slaže — mrmljao je Zapadnjak. — To je njegova stvar. Ali, zbog toga ni u kom slučaju neće on krenuti ni minut kasnije.

— Usred noći — mrmljala je devojka. — Pa, vi ste pravi vampiri.

Zapadnjak ispi čašu i stavi novčić na sto šanka.

— Je li u redu? — upita.

— Da, mister!

Prošao je pored Lole i popeo se uz stepenice.

— On ima nešto protiv mene. Nestore. A, šta misliš, zašto?

— Zbog Garnera.

— Pogodio si.

Šejn je bio već na spratu. Ušao je u sobu.

XXI

— Hej, spavaš li?

Zapadnjak se okrete na leđa.

Napolju se bila spustila tamna noć. Odsjaj svetlosti uličnih fenjera padao je na zid pored prozora. I u ogledalu je titralo tajanstveno svetlo.

— Šejne! — vikala je Lola napolju i snažno drmala kvaku na vratima.

— Do đavola, pa ti sigurno ne spavaš! — vikala je ona. — Otvori vrata.

On se okrete na drugu stranu.

Lola udari pesnicom o vrata.

— Pa sada si otišao gore, Šejne, i nije moguće da već spavaš.

Udarila je vrata nogom. Drvo se treslo.

— Hej, jesi li ti izgubila razum? — grdio je krčmar na stepenicama. — Još mi samo to nedostaje, da mi poslednje noći napraviš lom u hodniku.

— Taj nitkov se zaključao!

— Pa šta onda? To je, uostalom, njegova soba. A on mora ujutru rano da krene. To si i ti čula, zar ne?

— Šejne, otvori. Moram s tobom da razgovaram. Jahaću sutra s vama. Pitala sam Lumena.

Zapadnjak se okrete na drugu stranu. Uzeo je jastuk i stavio ga na uši. Odahnuo je i zatvorio oči.

Iz minuta u minut tonuo je sve dublje u san i sada više nije čuo da li je Lola još uvek obrađivala vrata ili se najzad pomirila sa sudbinom i otišla u svoju sobu.

XXII

Sunčevi zraci titrali su po zidovima saluna.

Nestor Šo uze još nekoliko čaša koje sinoć nije stigao da opere. Uzdahnuo je.

Nikom nije toliko žao što se vlasnik prodavnice preselio na onaj svet kao njemu. Možda još jedino Lola tuguje. Ali, ona je lepa i sigurno neće proći dugo vremena, a u njen život će ući neki novi obožavalac.

— Ne mogu ja ovu moju krčmu da natovarim na leđa i da je nosim iz ovog mesta — mrmljao je Šo i samog sebe sve više i više sažaljevaao.

Sa sprata se čulo lupanje.

Vrata Loline sobe su se s treskom otvorila. Odbila su se ponovo nazad i tresnula o zid sa unutrašnje strane.

Devojka se pojavi u spavaćici na stepenicama.

— Koliko je sati, Nestore? — upita ona pospano.

— Osam.

— Je li Šejn sa šerifom još tu?

— Šta ti to zamišljaš u svojoj glavi? — upita krčmar podrugljivo. — Pa, oni su već davno odmakli.

Šo se smejao koliko ga grlo nosi. Za trenutak je zaboravio crne misli koje su se nadvile nad njegovim opstankom.

— Kada su otišli?

— Ne znam — odvrati krčmar i prestade da se smeje. — U svakom slučaju kad sam ušao u njegovu sobu krevet je bio prazan i hladan. To je bilo pre više od sat vremena. Mislim da su odjahali kako su se sinoć dogovorili.

— A zašto mene nisu probudili?

— E, to ne znam.

— Taj nitkov je sigurno nagovorio šerifa da me ne povede sa sobom.

Lola je besno cupkala nogom po podu i udarala pesnicom po ogradi stepeništa.

— Može biti da je tako, Lola. Najbolje je da ti malo bolje razmisliš o svemu. Jako je neprijatno da se po ovoj paklenoj vrućini sedi na konju. Početkom iduće nedelje prolaze ovde poštanska kola za Amarilo. Kreni s njima. To je mnogo udobnije. U tom slučaju ne bi morala da kupuješ konja.

Lola udari pesnicom o ogradu i namršti se.

— I dok poštanske kočije stignu, ja mogu da se predomislim i ostanem ovde dok se ne ukiselim, zar ne?

— Možda će kočijama stići neki stranci koji će ostati izvesno vreme ovde.

— Jesi li ikad to doživeo?

— Pa, naravno da jesam.

— Koliko puta otkako si ovde? Jednom u pet godina.

Lola se smejala prezrivo.

— Ne, bez mene! — ciknu ona.

Okrenula se i vratila natrag u sobu. Zatvorila je vrata isto tako snažno kao što ih je malopre otvorila.

Šo uzdahnu.

Loli je bilo potrebno samo nekoliko minuta da se spremi. Ubrzo se pojavila obučena sa putnom torbom u ruci. Sišla je niz stepenice.

— Razmisli još jednom, devojko! — reče on blago. — Udvostručiću proviziju za piće.

— Tako odjednom iz čista mira? — upita ona, kolutajući očima. — Hajde, vadi moj novac!

— Lola, pa mi smo se tako dobro razumeli — pokušao je Šo da smekša njeno srce. — I ako hoću da budem sasvim iskren do dna duše, onda...

— Ne vrdaj! — prekide ga devojka ljutito. — Vadi moj novac i daj ga ovamo.

Tresnula je pesnicom o sto tako snažno da su čaše zveckale, udarajući jedna o drugu.

Ispred njenih probadajućih sjajnih očiju Šo uvuče glavu u ramena i pogleda u stranu.

— Ako bi poželela da se ovde udaš — objasnio joj je on — onda ćeš i ti biti ista takva kao i ostale žene.

— Pa, naravno. To je jasno. Žena koja se uda mora imati kompleks niže vrednosti, osim ako uspe da svog muža stavi pod papuču.

— Dosad se nije moglo zaključiti po tebi da tako misliš — mrmljao je krčmar zbunjeno.

— Hoćeš li dati već jednom taj novac?

Šo je uzdišući otvarao svoju kasu. Izbrojao je pedeset dolara i stavio ih na sto.

— To je samo polovina! — viknu ona.

Šo preblede.

— Ja sam potpisala naše ugovore i znam koliki je bio promet. To sve iznosi sto dolara, prikane. I, ako ih ovog momenta ne izbrojiš i staviš na sto, proći će kroz ceo grad i vikaću da si me prevario. Svi će radije poverovati u to nego li u bilo kakva tvoja opravdanja.

— Nacrtaću tri krsta kad najzad nestaneš iz ovog mesta! — huknu Šo i baci još jedan svežanj novčanica na šank. Gurao ih je prema devojci. — Evo ti. Pokupi ih i hvataj maglu kuđ god te noge nose.

— Ne brini — reče ona mirno. — Ovde ne bih zalutala ni u najtamnijoj noći.

Lola Rubin pokupi novac i stavi ga u putnu torbu.

Krčmar ljut kao ris, obišao je oko šanka i držao vrata da devojka izađe.

— Pazi da ne izgubiš tlo pod nogama.

— Nisam htela da ti stanem na žulj. Nestore. Ali, moju zaradu si ipak morao da mi daš. Šta ja mogu što se tvoja trgovačka narav buni protiv toga?

Prošla je pored njega i krenula niz ulicu.

Konjušar je stajao na prolazu između dva odeljka u štali i cerio se.

— Halo, madam! — doviknu on veselo. — Šejn mi je već rekao da ćete kupiti konja. Moram vas opomenuti da je Amarilo udaljen petnaest milja oдавде. To je prokleta jako daleko kad je vrućina.

— Kada su njih dvojica krenuli sa uhapšenim momcima?

— Još pre pet.

— Znači, pre tri sata? — čudila se Lola.

— Malo više, madam.

— Šta je Šejn još rekao?

— Ništa.

— Nitkov jedan — grdila je Lola. Pustila je torbu iz ruke. — Hoću jednog konja sa sedlom. I nemojte uobraziti da me možete prevariti.

— Nikad to nisam učinio, madam. Jedan pravi čovek nikada to neće uraditi.

— Kako sada da se ne nasmejem? — vikala je ona. — Nego, to vi pričajte nekom drugom, nisam ja od juče. Hajde, sada požurite! Hoću do večeri da budem u Amarilu.

— To ćete postići kao od šale — hrabrio je konjušar.

Vorker izvede jednog konja iz najbliže pregrade.

— Kako bi bilo da to bude ovaj? — upita on. — Taj lako prelazi dvadeset pet milja dnevno i košta samo šezdeset dolara. Samo zato što ste vi u pitanju, Lola.

— Imate li i sedlo?

Vorker podiže pogled.

Lola je na sebi imala jahaće odelo iz dva dela, belu bluzu i kratku crnu jaknu preko nje.

— Da li to treba da bude sedlo za dame? — upita konjušar.

— Dajte mi ono što imate — odgovori ona ljutito. — I nemojte pričati tako mnogo!

— Kako vi kažete — reče Vorker i povuče se dublje u štalu. — Ali, i pored vaše opomene moram da vam kažem da nikako ne možete da stignete onu dvojicu.

Lola nije odgovorila.

Konjušar je osedlao konja i izveo ga napolje.

— Eto, to košta sto dolara, madam. Samo zato što ste vi u pitanju.

Dala mu je novac, obesila putnu torbu na sedlo i izvela konja napolje.

— Treba li da vam pomognem, madam?

— Nisam ja neka stara baba — odvrati Lola Rubin.

Vinula se u sedlo i isterala konja na ulicu.

To da će ona napustiti grad, mora da je neko proneo brzinom vetra. Jer, veliki broj građana, uglavnom žena, stajao je na ulici.

Lola je jahala sredinom ulice i ukočeno gledala pravo ispred sebe.

— Nikad se ne vraćaj više ovamo! — grdila je neka žena.

Lola je cutala. Pravila se da ne čuje pakosnu primedbu, kao ni ostale koje su je pratile do samog izlaska iz grada.

To prokleta gnezdo je sada ostalo iza njenih leđa i ona je krenula putem prema istoku.

XXIII

Zapadnjakov mrkov je hrabro položio prvi ispit. Nikakvih tragova više nije bilo od povrede koju mu je nanelo trnje. Visoki čovek će bez brige moći da nastavi svoj put u Dalas, kad pomoćnik šerifa svoje zatvorenike bude predao u nadležnost suda u Amarilu.

On je pomislio na to dok su se približavali gradu koji se sada video pred njima u jednoj širokoj dolini.

Od njegove poslednje posete Amarilo se jako proširio. Već su kolibe počele da se penju uz blaga uzvišenja iz doline na severu i na jugu.

Ispred pomoćnika šerifa i Zapadnjaka kaskali su konji zatvorenika. Lumen ih je spretno povezao jednim užetom, tako da nijedan lupež nije mogao da uhvati maglu.

Banditi su zamišljeno sedeli u sedlima, kao da su se već pomirili sa sudbinom.

Jedva da su katkad progovorili po koju reč, nisu tražili vode, i nisu se trudili da otegnu trajanje jahanja. Šejn je pretpostavljao da jedva čekaju da stanu u hladovinu.

Grad je bio sve bliži. Nekoliko dece potrčalo je u susret čudnoj povorci jahača.

— Jesu li to razbojnici? — upita neki dečak.

— Da li će ih obesiti? — uzviknu drugi.

— Oslobodite prolaz! — naredi pomoćnik šerifa ljutito.

Pogledao je Zapadnjaka.

— Da li možda znate sudiju Hetfilda? — upita.

— Ne — odgovori visoki čovek kratko.

— Ranije je bio oficir i jako voli da ga oslovljavaju sa pukovniče.

— Kako hoće — reče Zapadnjak ravnodušno.

— Ako se vama to ne dopada, onda ga jednostavno oslovljavajte sa ser.

— Dobro.

Lumen zadovoljno klimnu glavom.

Odrasli prolaznici bili su mnogo manje radoznali nego gomila dece koja je sve više rasla.

Stali su na ivici ulice u senci krovova.

— Levo! — komandova Lumen.

Banditi poteraše konje iza ugla.

Ispred ogromne sudijske kuće okrečene u belo pomoćnik šerifa zaustavi konje.

— Lumen! — viknu neki grub glas iza njih.

— Sad još i to! — uzdahnu pomoćnik šerifa i namršti se.

— To je moj gazda. Već sam se bio ponadao da nije u gradu.

— Kako to? — čudio se Zapadnjak. — Vi treba da hvalite jedan drugog.

— Moj gazda više ceni samog sebe nego sve ostale ljude na svetu zajedno. Pa to je nekako i razumljivo. Ko voli da bude u senci kao potčinjeni nekom drugom, Šejne? Niko.

Šejn pogleda nazad.

Oblasni šerif bio je neki visok čovek širokih ramena u odelu od čoje svetle boje. Na njegovim grudima je sijala velika zvezda, a na oba kuka nalazio se po jedan „kolt” sa niklovanom drškom. Njegovu kosu boje pepela pokrivao je veliki šešir skoro bele boje, koji se ispod dvadeset dolara teško mogao kupiti.

Lumen se okrete prema njemu.

— Ser, doveo sam nekoliko lupeža, pa sam pomislio da je najbolje da ih ne vodim kroz ceo grad kao kakve putujuće medvede.

— Tako ste vi mislili?

— Da, ser — potvrdi Lumen i sjaha. Podigao je šešir sa glave u znak pozdrava. — Bio bi to jako dug put da smo najpre dojahali do vaše kancelarije.

Oštri šerifov pogled probode Zapadnjaka.

— A. ko ti je ovo?

— Zove se Šejn, ser.

Zapadnjak dodirnu svoj šešir i isceri se oblasnom šerifu koji je očigledno bio pun samog sebe.

— Halo, mister — pozdravi Šejn.

Lumen uvuče glavu u ramena.

— Kakav je to čovek? — namršti se šerif.

— On mi je pomogao, šerife. Ali, on je sasvim slučajno upao u sve ovo. Tačno rečeno zato što je njegov konj hramao i on bio prinuđen da napravi pauzu u Vildoradu na svom putu za Dalas.

— Šejn? — mrmljao je oblasni šerif sebi u bradu. — Mora da sam to ime negde čuo.

Ispred svoje kuće pojavi se sudija. I on je bio visok i snažan, ali mršav.

Seda kosa padala mu je do ramena. Na njegovoj spljoštenoj glavi stajao je crni krut šešir sa širokim obodom koji je bacao senku na celo njegovo lice. Nosio je neobično čist svečani kaput i karirane uske pantalone.

Oružje nije imao. Umesto toga presijavao se lanac za sat koji se iz jednog džepa prsluka kroz rupicu za dugme pružao do drugog džepa.

— Ser Hetfild — prošaputa Lumen.

Zapadnjak je ocenio da sudija ima oko sedamdeset godina, ali je svakako mogao biti i stariji.

Lumen predstavi Šejna.

Hetfild je radoznalo posmatrao visokog čoveka.

— U čemu je stvar? — upita sudija nadmeno.

Lumen ukratko ispriča šta se sve dogodilo i zašto su četvoricu momaka doveli ovamo.

Gomila ljudi okupi se u polukrug iza konja.

— Uđimo unutra — predloži Hetfild.

Okrenuo se, otvorio vrata i ušao u kuću.

— Sjašite, gospodo! — naredi pomoćnik šerifa Lumen.

Oblasni šerif gurao je bandite pojedinačno kad su prolazili pored njega. Krenuo je za njima i ubrzo nestade u tami hodnika.

Šejn i Lumen krenuše za njim.

XXIV

Hetfildova kancelarija bila je velika koliko i neka sala. A, to još i nije bila prostorija u kojoj je on držao rasprave.

Sudija je sedeo za jednim pisaćim stolom koji je bio širok oko tri jardi, tako da je Hetfild skoro nestao iza te ogromne drvene table.

Još veća je bila zastava iza njegovih leđa na zidu. A u uglu, na jednom postolju, bila je zastava njegovog nekadašnjeg puka konjice u kojoj je služio.

Četvorica uhapšenih momaka sedeli su na jednoj klupi ispred stola, a Zapadnjak i pomoćnik šerifa Lumen na stolicama levo i desno od vrata.

Oblasni šerif gurao je bandite pojedinačno kad su prolazili

Hetfild je prelistavao neki zakon. On je sedeo iza čitavog tuceta debelih štampanih stvari. Ali, on je stalno držao samo jednu knjigu koju je listao i pri tom se bio ograničio samo na nekoliko strana.

Lumen se prividno smirio.

Kruto držanje oblasnog šerifa kao da je malo popustilo. I kad je sada povremeno pogledao svog pomoćnika iz drugog mesta on se smeškao prijateljski.

Najzad sudija podiže pogled.

— Mister Lumene!

— Pukovniče! — uzviknu Lumen i skoči kao oparen. Lupnuo je potpeticama kao neki mladi ambiciozni regrut u kasarnskom krugu.

— Dakle, lica koja ste vi hapsili i priveli ovde nisu učestvovali u napadu na Garnera kada je ubijen?

— Ne, pukovniče.

— I vi niste ni od jednog zarobljenog Indijanca čuli da Komanči koji su napali grad Vildorado, pripadaju onom plemenu iz koga su bili ljudi koji su našli smrt zapadno od grada?

— Imali smo samo jednog zarobljenog Komanča, ali on je ćutao kao zaliven i nije hteo ništa da kaže, pukovniče.

Na Lumenovom licu pojaviše se krupne graške znoja.

Hetfild klimnu glavom. Zatvorio je knjigu i stavio je u stranu na ogromnom stolu.

— Prema tome, moglo bi da se pokuša i razjasni, da li ima veze između smrti trgovca Garnera i napada na nekoliko Komanča. Ali, niti se to može dokazati, niti izgleda logično. Razumete šta hoću da kažem?

Lumen obrisa znoj sa čela.

— Ne, pukovniče. Žao mi je.

Oblasni šerif uzdahnu.

— Vi ste ove ljude uhapsili i priveli ih ovamo iz najplemenitijih razloga — reče on. — A, mister Šejn vam je upravo iz tih razloga i pomogao. Ali, da ste se makar malo upoznali sa našim zakonom, znali biste da za hapšenje jednog čoveka nije dovoljno kad se kaže da je ubio jednog crvenokošca.

Oblasni šerif se otvoreno cerio.

Lumen preblede.

— Pukovniče, napad na naš grad je bez svake sumnje...

— Ne postoji nikakva direktna povezanost, jer su grad napali drugi Indijanci — reče sudija ljutito. — Neka povezanost bi se u najboljem slučaju mogla zamisliti. Ali, to nije dovoljno da se izrekne presuda.

Šejn ustade.

— Dozvolite mi da se ja udaljim, ser!

Hetfild nabra obrve.

— Zar vam je ovde dosadno?

Zapadnjak se osmehnu.

— Ali, naravno ne, ser — odgovori on brzo. — Ja samo pretpostavljam da vam ovde više neću biti potreban.

— Pogodili ste.

— Onda, do viđenja, ser. Čekam te u najbližoj krčmi, Lumene. I, nemojte sve ovo uzimati tako tragično.

Šejn izađe napolje.

XXV

Četvorica nitkova projuriše pored saluna. Galopirali su niz ulicu prema zapadu.

Prašina se podiže uvis. Teks Li opali metak iz pištolja.

Lumen uđe u salun. Izgledao je kao neki iscrpljeni stari čovek koji se tetura još uvek po ovom svetu bez nekog određenog cilja. Naslonio se na šank.

Zapadnjak isprazni svoju čašu.

— To je prokleti kućkin sin — mrmljao je Lumen koji još uvek nije mogao da se pribere. — On je stvarno pustio te lupče da odu.

— Nemoj tako, on je ostao dobar vojnik — reče Šejn podrugljivo. Kad hoće nekog da se reše onda oni žure da to što pre urade. Pusti. Ne treba da gubimo vreme.

— Kako to mislite? — iznenadi se Lumen. — Zar ne jašete za Dalas?

— Sada još ne.

— Već.

— Vraćićemo se natrag. Banditi vrebaju negde pored puta. Hoće da vam se zahvale na svoj način. Ali, ako ima pravde na ovom svetu dobiće ono što su zaslužili. Ne želim da propustim tu priliku.

Potištenost je, polako nestajala sa Lumenovog lica.

— Jedan dupli viski, krčmaru! — doviknu on.

Dobio je piće, platio i ispio ga. Dok je ostavljao čašu pomoćnik šerifa se smeškao.

— Hajdemo! — reče Zapadnjak i krenu.

Pored njihovih konja stajao je oblasni šerif. Izgleda da je bio zadovoljan. On je svoje potčinjenom očigledno pokopao sve nade u neki uspeh.

Lumen se pojavi na vratima i stade pored Zapadnjaka.

— Hoću još nešto da vam kažem pre nego što krenete na put — reče oblasni šerif. — Tako, da ponesete nešto za uspomenu.

— Da, ser?

— Ako još jednom ovako obrukate sebe, a time i sve čuware zakona u zemlji, onda mi više nećete biti potrebni. Jeste li me razumeli?

— Da, ser! — odvrati Lumen. Nije sebi dozvolio da bude izazvan. Ostao je miran i pribran, što je njegovog pretpostavljenog prilično jako nerviralo.

Šejn odveza svoga konja i vinu se u sedlo.

— Zapišite to sebi iza uveta! — mumlao je oblasni šerif. — Ja ne mogu da se oslonim na ljude koji ruše moj ugled. Ovde nema nikakvih prijatelja Komanča. I to iz proketo dubokih razloga.

— Naravno, ser! — potvrdi Lumen i uzjaha.
Jahali su bez žurbe kroz grad.

— Da sam mogao da prepoznam momke koji su me napali možda bi se sve drukčije završilo — reče Zapadnjak. — Ja sam još uvek ubeđen da su to bili ovi isti lupeži.

— Da sam koju godinu mlađi ja bih kod sledećih izbora nastupio protiv Šihana. Ako ništa drugo, bar bi ga naljutio da pukne od besa.

Zapadnjak primeti na trotoaru ljude koji su se cerili. Novost je izgleda prošla kroz ceo grad.

Uskoro je Amarilo ostao iza njihovih leđa.

Iznad puta je još uvek lebdela prašina. Ali nisu primetili nijednog bandita.

Sejn izvuče pušku iz džepa sedla.

— Cim predeo postane mračniji i odjek pucnja ne može da se čuje u Amarilu, možemo računati na lupeže — opomenu on Lumena.

Lumen takođe izvadi pušku.

— Nadaймо se da ste u pravu, Šejne.

XXVI

Sakriveni meskito žbunovima i malim kaktusima stajali su banditi pored puta i gledali u prašinu koja je još uvek visila u vazduhu.

— Jesi li siguran da će pomoćnik šerifa upasti u klopku kao muva bez glave? — upita Teks Li, gledajući u vođu bande.

— Sasvim sam siguran — odvrati Vajld i isceri se. — Isto toliko siguran kao u to da nismo osuđeni.

Lupeži su sedeli u sedlima. Puške su držali u rukama i posmatrali oblak prašine. Polako je postajao providniji.

Vajld se iznenada trže.

— Šta je sada? — upita Beits.

— Dva jahača!

— Do sto đavola! Pa, to je onda onaj pasji sin Šejn s njim — viknu Eger. — Taj je namirisao pečenje kao pas divljač.

Zbunjeno su banditi pogledali jedan drugog i ponovo svoje poglede uperili prema istoku.

Kao iz neke guste magle izroniše dvojica jahača nalik na nestvarna priviđenja.

— Ustrelićemo ih! — viknu Teks Li besno i spremi pušku.

— Pričekaj malo. Pusti ih bliže...

Vajldov uzvik progutao je prasak pucnja.

Zapadnjakov mrkov zavrišta i prope se na zadnje noge. Šejn ga zaustavi grubo.

— Hajde, pucajte! — viknu Vajld i sam poče da prazni svoju pušku. Kugle poleteše iznad žbunja.

Ali, dva jahača već nestadoše iza kaktusa pored puta.

— Ti si pravi idiot! — grdio je Vajld mladog Teksašanina.

— Jednu sekundu kasnije bi nas primetili! — branio se Li. Repetirao je pušku i na slepo uputio nekoliko kugli u sivo-zeleni čestar.

Iznenada je odgovoreno na vatru.

Dvojica jahača vratili su se munjevito na put, zasuli olovom mesto gde su se nalazili banditi i ponovo nestali u žbunju.

Poslednja kugla pogodi Beitsa.

Bandit je stenjao. Trgao se. Osećao se tako kao da mu je neki vreli plamen prošao kroz grudi. Skliznuo je u stranu, ali više to nije primećivao.

— Homere, šta je to s tobom? — uzviknu vođa bande.

Beits je hteo nešto da kaže, ali njegov jezik je otkazao. Samo krkljanje se čulo iz njegovih grudi.

Zatim je pao i okrenuo lice zemlji.

Žestoka paljba s druge strane nije dozvolila Beitsovim drugarima da mu pomognu. A, izgleda da to više nije bilo ni potrebno.

— Dižimo sidra, ovde postaje jako vruće! — viknu Teks Li. Okrenuo je svoga konja i poterao ga. Životinja zavrišta i polete kao vihor.

— Sami ne možemo ništa da uradimo — reče Apton Eger. što je zvučalo kao neko izvinjenje. U stvari, potajno se radovao što je Teks Li krenuo.

— Bedne kukavice! — viknu vođa bande. Obavijen dimom baruta uputi on još jednu kuglu na istok, a zatim potera konja brzo za svojim drugarima.

XXVII

Zapadnjak vrati konja ponovo na put. Namestio je pušku i povukao oroz.

Kundak drmnu njegovo rame. Oblak dima baruta raširi se ispred njega i smanji vidljivost.

Jahači nestadoše.

— Napašćemo ih! — reče pomoćnik šerifa Lumen i izjaha iz žbunja. Poterao je konja za banditima.

Šejn spusti „spensericu”.

Tamo gde je blizu udubljenja na putu, koji su izdubili točkovi kočija, bandit je ležao licem okrenut zemlji, zaustavio je pomoćnik šerifa svoga konja i skočio iz sedla.

Lumen se oprezno približavao nepokretnom čoveku. Najpre ga je gurnu vrhom cevi puške.

Ali, Beits nije više davao nikakve znake života.

Šejn sjaha. Prišao je i okrenuo bandita na leđa. Pri tom je „kolt“ iz futrole mrtvog čoveka ispaao i ostao u pesku.

Šejn ga podiže. Pogledao ga je i gurnuo ga u pantalone.

— Napred, moramo dalje! — predloži Lumen. — Inače će nam ti kućkini sinovi umaći. O lešu ćemo se postarati kasnije.

Lumen uzjaha i obode svoga konja.

Šejn je podigao pogled. Vinuo se u sedlo i pojurio za pomoćnikom šerifa. Ubrzo ga je stigao.

Predeo je polako postajao brdovit. Uzvišenja i bregovi pojavljivali su se u sve većem broju ispred Šejna i pomoćnika šerifa Lumena.

Banditi su sada zamakli iza nekog uzvišenja. Više nisu mogli da ih vide, jer su se nalazili s druge strane.

Kada su se popeli na uzvišenje osvrnuli su se na sve strane. Primetili su lupeže u daljini. Nastavili su da jure i nisu se ni za trenutak okrenuli nazad da vide da li im je neko za petama.

Međutim, ugledali su još jednog jahača na horizontu. Nalazio se negde zapadno na poštanskom putu.

Usamljeni jahač je zategao uzde svoga konja i zaustavio ga.

— Ovde će biti gusto — mrmljao je Zapadnjak. Obrisao je rukom oči da bi bolje video.

Banditi su ispustili divlje krike i poterali konje u pravcu gde se nalazio novi jahač. Jurili su kao vihor.

Novi jahač je stajao ukočeno na putu i nije se ni mrdnuo. Kao da ga je pogodio grom iz vedra neba.

Banditi su za tren oka bili blizu njega. Opkolili su ga sa svih strana i poterali konje u krug oko svoje žrtve. Zatim su zaustavili konje.

Pomoćnik šerifa Lumen se sav pretvorio u oko. Naprezao se iz petnih žila da raspozna ko je taj jahač. Njegovo lice se naizmenično mrštilo i razvedravalo. Najzad se osmehnuo i pogledao u Šejna.

— Lola! — ciknu on. — Zar je ta prokleta guska morala baš sada da naiđe i pokvari nam sve planove? Ih, sto mu gromova, pa zar je to stvarno moguće?

Zapadnjak potera mrkova.

Pored puta nalazilo se jedno široko udubljenje koje je vodilo do mesta gde su se nalazili banditi i devojkica.

Pre nego što je mogao da razmisli šta u ovoj izmenjenoj situaciji da uradi, ugledao je kako Lola iznenada obode svoga konja.

Životinja pojuri kao vihor i sudari se sa konjem mladog Teksašanina. Mladićev konj bio je odbačen u stranu.

Li pade na zemlju.

Banditi se zbunjeno zgledaše.

Lola se savila preko vrata svoje životinje i poterala je prema jugu što je brže mogla.

Šejn nasloni brzo pušku na rame i počeo da puca. Želeo je da zaustavi bandite koji su okrenuli konje i pojurili za Lolom.

Lumen je takođe pucao.

Apton Eger se povi u sedlu napred, a zatim je počeo da se klati kao strašilo na vetru. Najzad se čvrsto priljubio uz svoga konja. Galopirao je tako još izvesno vreme, a zatim pao na zemlju i tu ostao da leži.

Samo je još vođa bande uporno progonio devojkju, ne obazirući se na opasnost koja mu je pretila.

On je svom konju zario mamuze u slabine i udarao ga pesnicom iza ušiju. Životinja je napregla sve svoje snage. Osećala je bol i jurila kao luda za konjem ispred sebe. Rastojanje se jako brzo smanjivalo.

OBAVEŠTAVAMO ČITAOCE O DINAMICI IZLAŽENJA TEKSTUALNIH ROMANA U MESECIMA JUNU, JULU I AVGUSTU 1984. GODINE:

- LJUBAVNI VIKEND ROMAN dva puta nedeljno, utorkom i petkom;
- VANREDNI LJUBAVNI ROMAN svakog 10. u mesecu;
- SILUETE dva puta mesečno i to u junu i julu 20. i 25. u mesecu, a avgusta 15 i 20 u mesecu;
- VAJAT ERP svakog 3 u mesecu;
- DOK HOLIDEJ dva puta mesečno i to 7. i 20. u mesecu;
- ŠEJN svakog 16 u mesecu;
- RAF MANING 17. u mesecu.

Šejn se okrete prema pomoćniku šerifa.

— Postarajte se o mladom nitkovu — doviknu on Lumenu.
— Ja preuzimam Lolu.

Lumen se osmehnu.

Mrkov je jurio putem. Šejn je imao nameru da vođi bande preseče put.

Lola je pokušavala da potera svoga konja brže. Udarala ga je pesnicom između očiju i vikala što je jače mogla.

Ali, ona nije imala mamuze. Međutim, ko zna da li bi i to pomoglo? Svakako ne bi, jer nije imala ni brzog konja. Tako je sve više gubila prednost koju je stekla na početku ove sumanute trke kad je, koristeći zabunu bandita, umakla dosta daleko.

— Ovamo, Lola! — vikao je Zapadnjak uz vetar koji se stvarao od brzog jahanja.

Šejn je stalno pucao. Međutim, bandit, koji je već skoro bio sustigao devojk, nije se nimalo uplašio tih pucnjeva u prazno i očigledno nije imao nameru da ispusti žrtvu koja mu se sada nalazila na dohvat ruke.

Lola je čula što joj Šejn dovikuje i razumela je šta treba da uradi.

Okrenula je naglo konja ulevo i poterala ga na tu stranu, kako bi što pre došla u Šejnovu blizinu.

Vajld takođe brzo okrete svoga konja i stušiti se za devojkom.

Samo još jedan korak i stići će je.

Tako se i dogodilo.

Poterao je svog konja sa strane pored njenog i uskoro su se životinje žestoko sudarile.

Lola je bila izbačena iz sedla kao da je neko perce. Slično kao i mladi Teksašanin pre nekoliko minuta.

Pala je na zemlju i otkotrljala se.

Vajld riknu pobeđnički.

Skočio je divlje s konja na Lolu.

Ali, Šejnov mrkov nije bio daleko.

Pre nego što je bandit uspeo da zgrabi devojk, Šejn se bacio iz sedla na njega.

Uhvatio je nitkova za gušu, povukao ga za sobom i srušio ga na zemlju. Zatim ga je pustio i dočekao se na nogama.

Pušku je uz put bio izgubio.

Vajld je za delić sekunde bio sporiji na nogama od Zapadnjaka.

Šejnova pesnica pogodi ga posred brade i on se sruši kao klada na zemlju.

Uspeo je još jednom da ustane. Naletio je ponovo pravo na Šejnovu desnicu.

Vođa bande je počeo da mlatara rukama po vazduhu, posrnuo nekoliko puta unazad, a zatim pao u neki žbun.

Suvo granje je krckalo kao da medved gazi preko njega. Uskoro se sve utišalo.

Vajld se više nije micao.

Lola je još uvek sedela u pesku. Gledala je ukočeno u Zapadnjaka. Bila je ošamućena od onoga što se zadnjih nekoliko minuta desilo.

Zapadnjak joj se osmehnu. Pokušao je da je ohrabri.

— Je li sada sve u redu, Lola? — upita on i uhvati je nežno za ruku.

Lola podiže pogled.

— Hvala ti, Šejne — reče ona. — Ovo ti zaista nikada ne mogu zaboraviti.

Zapadnjak je prišao svom mrkovu. Uzeo je laso i dobro vezao bandita.

Pogledao je prema severu.

Pomoćnik šerifa Lumen približavao se mestu gde su se oni nalazili.

Mladi Teksašanin ležao je popreko na drugom konju. Treći bandit mora da je bio mrtav čovek.

Pomoćnik šerifa se isceri zadovoljno kad je stao pored Zapadnjaka i devojke iz saluna.

— Sada ćemo odvesti sudiji ostatak bande još jednom — reče on. — Razbojništvo na putu. Pokušaj ubistva i pokušaj da se neko drži kao talac. Sada više neće moći da vrda. Šta mislite, kakvu će presudu doneti?

XXVIII

Sedokosi čovek u svečanom kaputu sedeo je za ogromnim stolom zadubljen u misli.

Podigao je pogled i odmerio oštro dvojicu bandita koji su sedeli na klupi.

I sa lica oblasnog šerifa Šihana bio je nestao podrugljivi osmeh.

Nalickani šerif iz Amarila stajao je ukočeno pored prozora i nestrpljivo čekao šta će ovde da se dogodi.

— Bila je to puka slučajnost što je prvo nedelo ovih nitkova koje smo mogli da dokažemo, bio napad na Komanče koji su krenuli da nabave robu kod trgovca u Vildoradu. Ovi momci su te jadne ljude još i opljačkali i uzeli im zlatne novčiće koje smo pronašli kod trgovca Kramera u divljini. Zato mi je bilo jako čudno da ste ove zločince tako olako pustili da uhvate maglu, ser. Nije uopšte bilo sumnje da će oni iskoristiti prvu povoljnu priliku da se dočepaju novca.

— Čista pretpostavka s vaše strane, mister! — odvrati sudija ljutito i namršti se. — Sudska rasprava će se održati sutra ovde u sudnici. Treba da budete prisutni, a kažite i madam Lohi da i ona obavezno mora da se pojavi ovde i da bude svedok.

— Šerife, uhapsite ovu dvojicu bandita! — naredi sudija Šihanu.

Sejn izađe iz prostorije koja je ličila na veliku salu.

Lumen je hteo da pođe za njim, ali ga oblasni šerif zaustavi.

— Vi ćete mi pomoći, Lumene! — naredi on. — I to sve dok stvar ne bude okončana.

Zapadnjak izađe na ulicu. Odvezao je svoga konja i krenuo pešice do pansiona na uglu ulice. Mrkova je vodio za uzdu iza sebe.

Pansion se nalazio pored šerifove kancelarije sa zatvorom i zgrade su bile naslonjene jedna na drugu.

Visoki čovek veza konja ispred dvospratne zgrade koja je bila okrečena u belo.

Oblasni šerif Šihan i pomoćnik šerifa Lumen prebacivali su uhapšene momke iz sudijine kuće u zatvor.

Brzo se okupila gomila radoznalih ljudi. Čula su se pitanja sa svih strana.

Mala povorka skrete iza ugla.

— Onda, do viđenja do ujutru, Šejne! — doviknu pomoćnik šerifa Lumen.

Zapadnjak mu mahnu rukom. Nestao je ubrzo iza zida od cigala i hteo je da uđe u kuću.

Neki stari čovek sa čekinjastom bradom preprečio mu je put.

— Da li vi želite ovde da prenoćite, ser? — upita on.

Šejn ga zagleda.

Sedi čovek imao je na sebi neko staro iznošeno odelo i njegove oči su netremice gledale Zapadnjaka.

— Ako dobijem sobu, onda hoću — odvrati visoki čovek.

— Dobićete jednu — reče starac. — Jedva da nađe poneki stranac u grad, i to vrlo retko. Konj može da se smesti u mojoj štali. To je tu blizu, odmah iza kancelarije oblasnog šerifa Sihana.

— Dobro — reče Zapadnjak. Okrenuo se i pošao prema konju.

Neka, ostavite — zaustavi ga stari čovek. — Ja ću se postarati o tome.

Čovek je već bio prišao i odvezivao mrkova.

— Hoćete li da vam odmah platim, mister? — upita Zapadnjak brzo.

— Možete platiti onda kad budete uzimali svoga konja.

— Hvala.

Šejn uđe u pansion.

Celav, suv čovek u portirskoj loži se kratko isceri. Ili se to Zapadnjaku samo učinilo zbog njegovog kao krpa bledog lica i oskudne svetlosti.

— Imate li jednu sobu za mene? — obrati mu se Šejn.

Portir poče da lista neku podebelu knjigu sa dugačkim magarećim ušima na ivicama listova.

— Svakako, ser! — reče on ljubazno. — Evo, upišite se ovde.

Zapadnjak uze pero i napisa svoje ime.

Čovek uze knjigu i okrete je ponovo prema sebi.

— Četiri stotine devet! — objasni on. Pokazao je rukom prema spratu. — Ključ je u bravi.

Šejn dodirnu rukom šešir u znak pozdrava. Popeo se uz stepenice i uputio se prema sobi sa vratima na kojima je stajao onaj broj pod kojim je uneo svoje ime u velikoj kupusari dole kod portira.

Otvorio je vrata.

Promaja prođe kroz otvoreni prozor koji je bio okrenut prema ulici i naduva zavese.

Šejn je ušao unutra u sobu. Gurnuo je nogom vrata za sobom.

Instinktivno je osetio da se neko nalazi u sobi.

Okrenuo se udesno i ugledao Lolu.

Zaključala je vrata, izvukla ključ i bacila ga kroz prozor.

— Jesi li ti poludela? — viknu Zapadnjak besno.

— Kako to misliš? — upita ona.

Naslonila se na vrata i prekrstila ruke na grudima.

— Ako i sada želiš da mi umakneš, onda imaš samo dve mogućnosti, Šejne. Ali, nisu baš povoljne. Ili ćeš razvaliti vrata i bićeš izgrđen od strane vlasnika na pasje ime, ili da izađeš kroz prozor, što je dosta opasno, a i ljudi bi se grdnno smejali na tvoj račun. Jer, pogledaj samo, koliko ih je dole na ulici.

Izgledalo je kao da hiljade lukavih đavolčića igraju u Lolinim zelenim očima.

— A, kako si dospela ovamo? — upita on.

— U salunu pored ove zgrade nema soba za strane goste. Ja sam već pitala. Bilo je očigledno da moraš doći ovamo. Lako sam nagovorila portira. Hajde, nemoj toliko da se mrštiš, nisi tako lep.

— Ali, ja moram još da donesem svoju torbu sa stvarima koja se nalazi u bisagama na leđima mrkova.

Zapadnjak se osvrte i bolje zagleda sobu.

Širok krevet sa sjajnim mesinganim krajevima stajao je pored čelnog zida koji je bio pokriven kao vino crvenim tapetama sa utisnutim cvetovima.

Levo i desno od njega nalazili su se jedan noćni stočić, ormar, beli toaletni sto sa ovalnim ogledalom u ogromnom pozlaćenom ramu i umivaonik.

Na drugoj strani nalazili su se sofa, dve stolice i jedan mali sto.

— Da li ti se dopada, Šejne?

— Nije loše. Ali, kao što sam ti rekao...

— Bez lažnih izgovora! — uzviknu Lola veselo.

Prišla mu je i zagrlila ga.

— Ovog puta sam ja dobila igru, Šejne!

Zapadnjak se predao. Legao je na krevet pored nje.

— Moram nešto i pojesti, Lola. A to nije nikakav lažan izgovor.

— I tu ima leka. Sve je spremno.

Lola se nagnu i ispod stola izvuče tacnu sa hranom.

— Evo! — ciknu ona veselo. — Hleb, kuvana jaja, kozji maslac, dimljena šunka i hladna šnicla. Šta ćeš više?

Zapadnjak se osmehnu.

— Ti si stvarno mislila na sve.

Lola stavi tacnu između sebe i Šejna. Uzela je parče namazanog hleba sa šunkom.

— Hajde! Uzmi već jednom, Šejne!

Zapadnjak uze hleb, kuvano jaje i šunku. Seo je na krevet i počeo da jede.

— A šta onda ako neko dođe i potraži me?

Ona odmahnu glavom.

— Portir će vratiti natrag svakoga, bez obzira koliko je nešto važno ili nije. Tebi je potreban apsolutni mir, bar tako sam mu ja ispričala i ubedila ga u to.

— A šta ako izbije požar? Može se desiti.

— Ima tu jako mnogo pretpostavki šta se sve može dogoditi. A vrata su prokleta jako debela, Šejne.

— Znači, mi ćemo morati da skačemo kroz prozor, kao kakve akrobate u cirkusu — procedi Šejn.

— Ali ne, Šejne! U slučaju da se desi nešto nepredviđeno, mi ćemo otvoriti vrata drugim ključem!

— Aha! To je znači grm u kome leži zec? A, gde se on nalazi?

— Ovde u sobi. Sakriven je dobro.

— Fantastično, Lola. Moram priznati, stvarno izvanredno!

— Hvala ti na komplimentu.

Njeno lice je sijalo kao sveže obrisana lampa, a oni mali đavolčići zaigraše svoje nestašno kolo u njenim neodoljivim zelenim očima.

Zapadnjak pojede i drugo jaje. Odlučio je da o svom položaju više ne razmišlja.

Lola se tiho nasmeja. Odgurnula je tacnu daleko do kreveta i opružila se koliko je duga.

— Držiš mnogo do svog dostojanstva, Šejne. A da budem iskrena, to sam od tebe i očekivala.

XXIX

Devojka je gornjim delom tela ležala preko njega. Svetlost koja je prodirala spolja učinila je da Lolina koža izgleda mnogo tamnija nego što je u stvari bila.

Lolina kosa prostrla se preko njegovih grudi i dopirala čak gore do belog jastuka. Devojka iz saluna je uzdahnula u snu.

Nešto kao da se čulo u hodniku. Kao da neki glas opominje na opreznost.

— Lola, budi se! — šapnu Šejn prodorno i prodrma devojku.

Neki jezivi krik zapara tamnu noć. Odjeknuo je kroz prozore napolje.

Zatim je sledio tup udarac o zemlju koji je izgleda došao sa suprotne strane sa niskog krova susedne zgrade.

— Uzbuna! — viknu neko napolju. — Lupeži su pobjegli preko otvora na tavanu.

— Evo, jednoga ovde! Survao se sa krova... Sto mu gromova, onaj drugi mora da je u pansionu!

Lola se trže uplašeno.

— Ključ, devojko! — naredi on. Brzo! Jedan od bandita mora da je ovde negde.

— Da, pa šta? — upita Lola pospano.

— Ne sme nam umeći!

Na ulici se sada čulo mnogo više glasova. Prasnu nekoliko pucnjeva.

Lola skočj iz kreveta i sagnu se. Šejn nije video odakle je izvukla ključ. Stavila je hladno gvožđe u njegovu ruku.

Šejn je već bio obukao pantalone. Požurio je prema vratima i otvorio ih.

U tami hodnika neka prilika se šunjala pored zida.

Odjednom ispred Zapadnjaka sevnu cev revolvera.

— Ruke uvis! — ciknu čovek prigušenim glasom.

Šejnu prodoše hladni žmarci kroz kičmu. U brzini je bio zaboravio „kolt“.

Hladna cev revolvera se tog trenutka već zabila u njegova rebra. Bio je odgurnut natrag. Upao je ponovo u svoju sobu.

Vajld je ušao za njim i nogom gurnuo vrata. Zatvorila su se.

Bandit okrete ključ u vratima. Izvadio ga je iz brave i stavio ga u džep.

— Stani onamo uza zid!

Zapadnjak se polako povlačio unazad.

Lola je uplašeno čučala na krevetu.

— Mora da je još uvek u kući — čuo je Šejn Lumenov glas sa ulice. — Druga strana je opkoljena i ni ptica ne može da proleti. Više se ne može izvući, pa da mu je bog ujak!

Bandit je stajao sagnut i buljio u nagu devojkicu. Nju je kao i Šejn dosta nejasno video na bleđoj svetlosti mesečine koja je prodirala kroz prozorska okna.

Loli je srce sišlo u pete. Neka jeza prošla je kroz celo njeno telo. Nije se usudila ni da diše.

— I, šta sada? — upita Zapadnjak, pokušavajući da dobije u vremenu. — Kakve ćeš koristi imati od toga?

— Pre nego što krenem na daleki put u pakao, hoću vas sve da sredim!

Zločinac je đavolski opasno vitlao revolverom. Zapadnjak se pitao, gde li je tako brzo uspeo da ga nabavi?

I dole u predvorju pansiona odjeknuše glasovi i začuše se dovikivanja.

— Hajde, zapalite već jednom te lampe — grmeo je oblasni šerif u zgradi.

— Ako budeš pucao, onda će ona odmah saznati gde da te traže — reče Zapadnjak otegnuto.

Vajldov pogled zalepi se ponovo na mekanu kožu nage devojke.

— Tebe ću iskoristiti kao neku vrstu štita, srce — reče on nežno. — Ići ćeš ispred mene.

— A Šejn? — upita devojka i napući usne.

Vajld je počeo da se ceri.

— On nam uopšte nije potreban — huknu bandit.

Podigao je pištolj uvis.

— Ako budeš pucao, onda će oni odmah saznati gde da te rak odavde iz sobe! — pretila je devojka piskavim glasom.

Vajld za trenutak zastade.

— Ni korak, kažem vam! — pretila je Lola.

Koraci su odjekivali uz stepenice. Glasovi su se čuli sve bliže i bliže. Negde je neko kucao na neka vrata.

Bandit se osvrnu na sve strane.

Zapadnjak iskoristi trenutak njegove nepažnje.

Zgrabio je stolicu, okrenuo se munjevito i bacio je prema Vajldu.

Bandit je pucao.

Plamen suknu iz cevi i baci prigušenu svetlost na predmete u sobi.

Lola pade na krevet i sklupčala se.

Zapadnjak se izvio i time izbegao smrtonosno olovo.

Ali, stolica je pogodila pravo mesto. Tresnula je lupeža posred glave i prignječila ga na vrata.

Vajld uputi još jednu kuglu, ali sada je promašio daleko, jer Šejn je već bio prešao u napad.

Snažna pesnica visokog čoveka sruči se kao malj na glavu bandita. On je posrnuo i tresnuo svom snagom o zid.

Zapadnjak mu istrže revolver iz ruke.

Vajld je još jednom pokušao da prikupi poslednju snagu i krenuo je u napad.

Šejn ga mirno dočeka. Njegova pesnica je sada poslala vođu bandita u carstvo snova. Jer, bandit je još jednom posrnuo i oporužio se na podu koliko je dug.

— Mora da je ovde! — začu se neki glas iz hodnika.

Neko je počeo da udara pesnicom po vratima.

— Trenutak, molim! — doviknu Šejn iz sobe.

Zapadnjak se sagnuo. Izvadio je ključ iz Vajldovog džepa i otvorio vrata.

Lola se bila pokrila ćebetom koje je uspela brzo da pro-
nade u ormaru.

U hodniku je Zapadnjak stajao nasuprot oblasnom šerifu koji je pored sebe imao dvanaestak naoružanih ljudi. Sihan je držao upaljeni fenjer u ruci.

Zapadnjak se skloni u stranu.

— Evo ga, tu je, šerife — reče on. — I, pazite malo na te vaše zatvorenike, umalo me nije izbušio kao praznu vreću.

— Opasan lupež! — reče šerif. — Otrovan kao zvečarka. — Zamislite, dok je noćni čuvar prolazio pored ćelije, taj nitkov je uspeo da mu izvuče „kolt” iz futrole. Prosto neverovatno. Kao u nekim pričama za decu. Razumete. I, šta ja tu mogu?

— I onda je čuvar morao da oslobodi dvojicu bandita, zar ne, šerife? — upita Zapadnjak i osmehnu se zadovoljno.

Oblasni šerif podiže šešir i zabaci ga nazad.

— Naravno — odgovori on. — Tu više nije bilo drugog izbora. Takva su pravila igre, a ulog je život. Mislim da vi sve to dobro razumete, Šejne.

Zapadnjak je bio nestrpljiv da čuje priču do kraja.

— I, šerife! — navaljivao je on. — Šta je bilo dalje?

— Šta je bilo? — ponovi Sihan Šejnovo pitanje. — Sve je išlo tako kako se može i pretpostaviti. Banditi se nisu usudili da krenu prema kancelariji, jer tamo su na vrata, kroz koja su morali da prođu, budno motrili dvojica stražara. Vrlo pouzdani i sigurni ljudi na koje možete da se oslonite u svako doba dana i noći. Zato su odlučili da umaknu kroz otvor na krovu koji se nalazi u hodniku. Jedan bandit je to vratolomno penjanje već platio svojom ludom glavom.

Vajlda su izgurili iz sobe. Lola se bila sakrila iza vrata.

— Oprostite, šerife! — reče Zapadnjak. — Imate li još nešto da me pitate?

Upitao je to, jer je primetio da se oblasni šerif neprestano premešta s noge na nogu, što je bio znak da je nervozan.

— Ne — glasio je odgovor.

— Onda, videćemo se ujutru — osmehnu se Šejn. Zatvorio je vrata za sobom i okrenuo ključ u bravi.

Lolin kombinezon skliznu niz njeno lepo telo.

— Da li izgledam, možda, malo isprepadana? — Oprosti mi, Šejne. Oдавно nisam doživela nešto ovako uzbudljivo. A moraš priznati i opasno.

— Možda se i varaš, srce — šaputao je Zapadnjak nežno.

Skinuo je pantalone i pripio se uz nju.

Lola udahnu i zatvori oči. Njena glava ležala je ponovo na njegovim grudima. Šejново srce je ubrzano kucalo. Svet je prestao da postoji za njih dvoje.

— Uхватili smo ga — doviknu Šihan nekom na ulici. — Ovog puta ćemo ga vezati da ne može ni prstom da mrdne.

Šejn je nežno milovao crvenkastoplavu kosu devojke porred sebe. Osetio je toplinu njenog tela.

Mesec je još uvek propisao svoje blede zrake na predeo, a deo mesečine probijao se kroz prozorsko okno i kao meki somot pokrивao usnulu devojku.

— K R A J —

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

**SLEDEĆA SVESKA
ŠEJN**

BROJ 64

DŽEK SLEJD

živećeš još samo tri dana

Plan tropice bandita bio je vrlo jednostavan,
ali đavolski opasan.

Dinamit Braun je zadovoljno trljao ruke.

— Došlo je vreme da ovog trenutka kreneš u pakao,
i to u komadima, Šejne! — šaputao je lupež tiho
sebi u bradu. — Naravno, tamo će te dočekati satana
lično u svečanom fraku, zašiće komade tvog
žilavog tela i predstaviće te Rolbartu Dženkinsu.

Bradati lupež je stajao na merdevinama
ispred prozora sobe u hotelu gde je
Zapadnjak spavao.

izlazi 16. septembra 1984.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.